Serie nouă
APRILIE 2015
4
(CLXV)
36 pagini
10 lei

AM ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Premiile UCMR
Adio, Sebastian Barbu Bucur!
Premiera "La fille mal gardée" la ONB
Festivalul de la Sanremo
Convorbirile A.M. - Călin Goia
Ultimii romantici?

În imagine: **Jolt Kerestely**

Competență și performanță

Liviu DĂNCEANU

În general lingviştii identifică limbajul cu un sistem de comunicare. Or, muzica, pre limba ei, comunică fără îndoială, transmite ceva. Până aici lucrurile sunt oarecum simple. Ele se complică atunci când aplicăm dichotomia natural/artificial. În definitiv, limbajul natural (ca şi cel artificial) este o creaţie umană. După chipul şi asemănarea Măriei sale: Omul.

E limpede că un limbaj artificial îşi propune să semene cu unul natural, dacă nu chiar să-l concureze. Ideal ar fi, desigur, să-l prelungească, aidoma unei proteze. Este unul din motivele pentru care nici o opoziţie radicală nu poate fi introdusă între limbajul natural şi cel artificial.

Diferenţe există, dar unele dintre ele privesc nu atât natura acestor limbaje cât evoluţia lor. Asemănările sunt mult mai mai numeroase. Una dintre ele ar fi aceea că adevărata problemă a limbajelor (implicit a celui muzical) nu ţine de provenienţă, ci de competenţă.

Există oare un decalaj între competenţă şi performanţă? Mai întâi, competenţa este definită, adesea, de ansamblul regulilor care controlează mecanismele generative ale actului componistic sau interpretativ, în timp ce performanţa este precizată de restricţiile contingente (de spaţiu, timp, mod), ori ale capacităţii intrinsec inovatoare. Cu alte cuvinte, competenţa înseamnă respectarea normelor, a instrucţiunilor de folosinţă, pe când performanţa dă seamă de sporirea acestor norme, de debordarea lor în chip creator.

(Continuare în pag. 2)

DIN CUPRINS

PREMIILE UCMR....................................2-7
CONCERTE SUB... LUPĂ.......................8-9
ADIO, SEB. BARBU BUCUR.................10
INTEGRALA BEETHOVEN (2)............11
LA FILLE MAL GARDÉE.................12-13
MUZICĂ BIZANTINĂ.......................14-15
DUELUL VIORILOR..........................16-17
ANDRÉ RIEU..18
PUNCTUL PE J... AZZ.......................20-21
FESTIVALUL DE LA SANREMO....22-23
ADIO, C. DRĂGHICI...............................25
CONCERTE...26-27
CONVORBIRILE A.M........................28-30
FORMAŢIILE NOASTRE....................31
CENTENAR GICĂ PETRESCU.......32-33
ULTIMII ROMANTICI?...................34-35

Competenţă şi perfomanţă

(Urmare din pag. 1)

E simplu de constatat că, atunci când limbajul sonor este frecventat de un muzician „înnăscut”, performanţa va domina competenţa, iar atunci când limbajul respectiv cade pe mâna unuia „făcut”, va fi un decalaj semnificativ în defavoarea performanţei. Interesant este că, din ce în ce mai frecvent, performanţa este la cheremul competenţei. Se vorbeşte tot mai mult de competenţă şi tot mai puţin de performanţa. Urmarea imediată este înstrăinarea şi reducerea audienţei muzicii savante. S-a crezut multă vreme că limbajele naturale îl domină pe om, iar omul, la rândul lui, domină limbajele artificiale. Un sâmbure de adevăr există aici. Ceea ce înseamnă că, tot mai abitir, compozitorii au şansa să supravegheze şi să manipuleze (deci, să supună) componenta artificială a limbajului muzical. Apariţia serialismului, cu întreaga lui escortă de semantici avangardiste (de sorginte expresionistă sau suprarealistă) a dus, inevitabil, la denaturalizarea limbajului sonor, , implicit la artificializarea şi, pe cale de consecinţă, la dezumanizarea lui. Muzica este astfel scoasă, din ce în ce mai agresiv, de sub tutela naturalităţii şi plantată în solul arid al artificialităţii. Parafrazându-l pe G.Steiner, putem afirma că, treptat, a început să se accentueze utilizarea unor mijloace lingvistice matematice, simbolice, electronice, cunoaşterea artistică înstrăinându-se de public, deoarece şi-a distrus punţile de comunicare cu acesta. E-adevărat că ceea ce astăzi aparţine unei minorităţi elitiste, mâine, prin educare, poate fi în beneficiul unei majorităţi domestice. Dar ceea ce se întâmplă de vreun secol încoace în componistica savantă semnifică îndepărtarea muzicii de necesităţile eterne ale fiinţei umane.

Liviu DĂNCEANU

Premiile

Marele Premiu: Jolt Kerestely

Cuvântul rostit de laureatul cu Marele Premiu, la momentul înmânării diplomei

Vreau să încep cu un citat de Michael Leboeuf:

“Cheltuie-ţi aiurea banii
şi tot ce vei pierde va fi o parte din avere.
Cheltuie-ţi aiurea timpul
şi vei pierde o parte din viaţa ta”.

Acest citat mă caracterizează în totalitate. Nu am cheltuit aiurea nici banii, nici timpul, dovadă sunt

de creație ale U.C.M.R.

pentru anul 2014

SECŢIA DE MUZICĂ INSTRUMENTALĂ ȘI MULTIMEDIA:

1) PREMIUL PENTRU LUCRARE CONCERTANTĂ
Dan Dediu: *Febra* – Triplu concert pentru flaut, clarinet, violoncel şi orchestră

2) PREMIUL PENTRU MUZICĂ ELECTORNICĂ
Irinel Anghel: *Spălătorul de creiere*

3) PREMIUL PENTRU LUCRARE CAMERALĂ
Doina Rotaru: *Fragile* – pentru clarinet, vioară, violă, violoncel şi pian

4) PREMIUL FILIALEI CLUJ
Hans Peter Türk: *Muzică pentru oboi, violoncel şi orchestra de coarde*

5) PREMIUL SUBSECŢIEI DE FANFARĂ
Gheorghe Ţugui: *Speranţe* – suită populară

realizările mele în toate domeniile. O familie frumoasă cu doi copii reuşiţi, o nevastă inteligentă, o nepoţică de un ani şi 8 luni - peste o lună vine şi a doua nepoţică.

Multe realizări pe plan profesional, multe premii şi distincţii în decursul anilor - şi astăzi primesc cel mai mare premiu din partea Uniunii Compozitorilor.

Toata viaţa mea a fost o muncă fără răgaz în slujba muzicii.

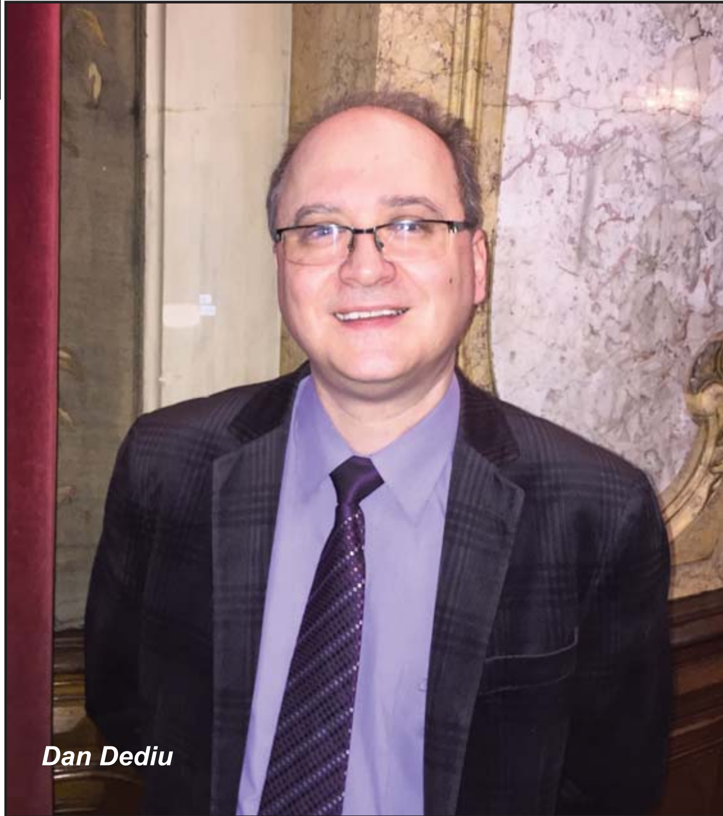
Aşa cum este intitulată şi cartea care mi-a fost dedicată, "O viaţa pentru cântec", lansată anul trecut în cadrul Târgului "Gaudeamus", volum scris de Oana Georgescu. Este o bucurie şi o satisfacţie profesională imensă ca rodul muncii de o viaţă să fie încununat cu acest premiu.

Am constatat cu tristeţe că foarte mulţi dintre colegii mei de breaslă nu mai compun, pur şi simplu au dispărut din peisajul muzicii uşoare româneşti, s-au retras, motivând că dacă nu sunt promovaţi la diferite posturi de radio sau la TV, nu merita să mai compună. Eu compun zi de zi, fără să mă gândesc dacă o să fie să nu promovată piesa respectivă. Scriu pentru că simt că mai am mult de dăruit publicului.

Să nu credeţi că mă voi opri cu câştigarea acestui premiu.

Voi continua să compun zilnic, aşa cum am procedat şi până acum. Mulţumesc conducerii Uniunii Compozitorilor pentru acest premiu.

Jolt KERESTELY

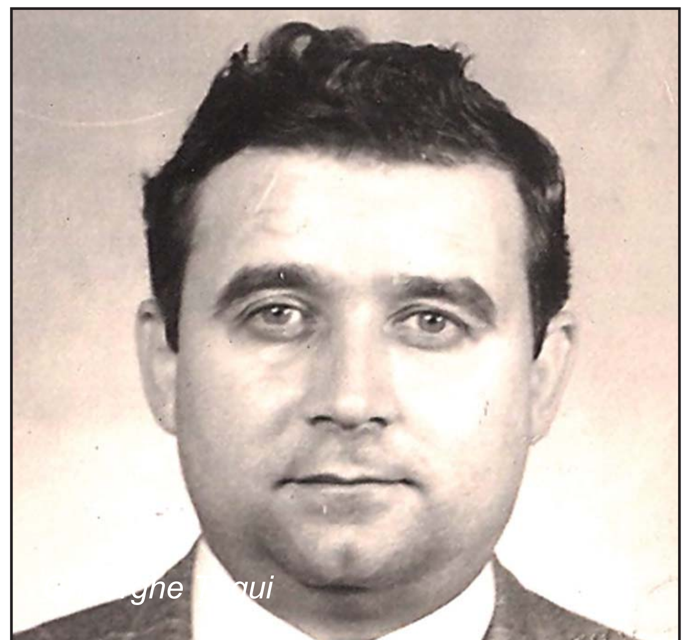

Dan Dediu

Irinel Anghel

Doina Rotaru și Adrian Iorgulescu

Hans Peter Turk

…ghe T…qui

SECŢIA DE MUZICĂ VOCALĂ:

6) **PREMIUL PENTRU LUCRARE VOCAL-SIMFONICĂ**
Liviu Dănceanu: *Unu plus minus unu* - Operă

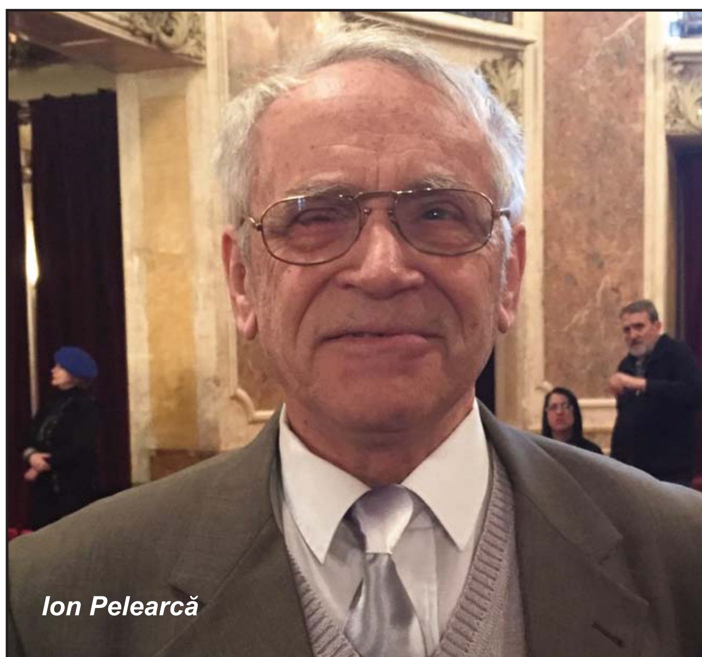
7) **PREMIUL PENTRU LUCRARE VOCAL-INSTRUMENTALĂ**
Victor Alexandru Colţea: *Zori pentru două soprane şi două piane*

8) **PREMIUL PENTRU LUCRARE CORALĂ AMPLĂ**
Ion Pelearcă: *Chinonic Duminical*

9) **PREMIUL SUBSECŢIEI DIDACTICE**
Dan Pavelescu: *Rugăciune*

Liviu Dănceanu și Adrian Iorgulescu

Alexandru Colțea

Ion Pelearcă

Dan Pavelescu

SECŢIA DE MUZICĂ JAZZ/POP:

10) PREMIUL PENTRU MUZICĂ POP

Cătălin Târcolea – *Străini în noapte* (text Elena Russo)

11) PREMIUL PENTRU MUZICĂ DE JAZZ

Nicolas Simion – *Jocul Copiilor pentru jazz combo*

12) PREMIUL PENTRU SPECTACOL MUZICAL

Dan Spînu – *The One Born From A Tear* (musical)

SECŢIA DE MUZICOLOGIE:

13) PREMIUL PENTRU SISTEMATICĂ

Valentina Sandu-Dediu – *Octave paralele*

14) PREMIUL PENTRU ISTORIOGRAFIE

Lavinia Coman – *Constantin Silvestri*

15) PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ

Grigore Constantinescu – *Nocturn şi diurn în muzică,* vol. II

Cătălin Târcolea

Dan Spînu

Valentina Sandu-Dediu

Lavinia Coman

Grigore Constantinescu, cu soția și cu Mariana Popescu

SINCRETISM SUI-GENERIS

Carmen POPA

Muzeul Naţional "George Enescu" şi UCMR au găzduit, în Aula Palatului Cantacuzino, un concert deosebit, desfăşurat sub un generic ofertant, ancorat în proxima actualitate artistică, deschis ineditului – multiplelor şi diverselor experienţe specifice tematicii abordate : ***Muzica acompaniată video. Sunet şi imagine în secolul XXI.***

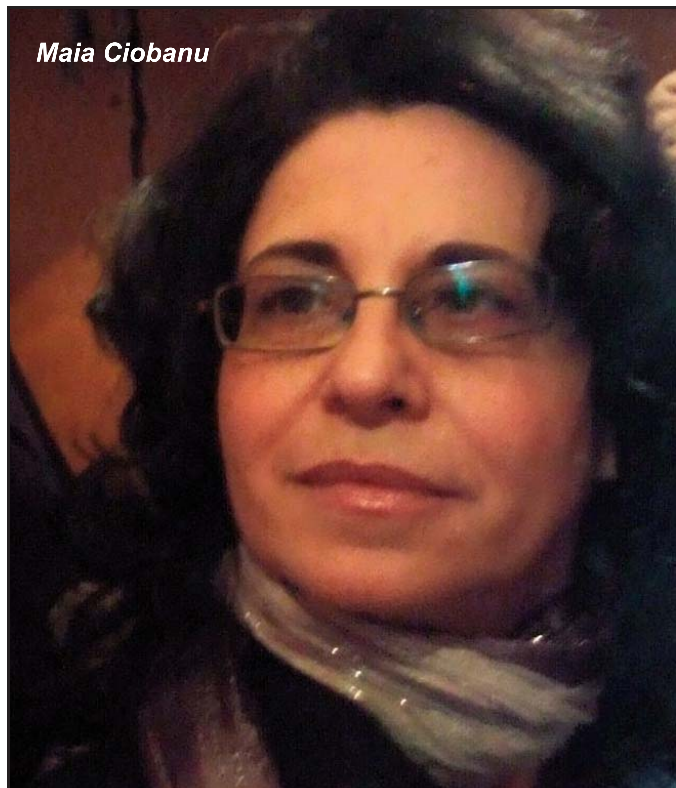
Noul sincretism în muzica românească i-a avut drept reprezentanţi pe patru autori din patru generaţii diferite, având patru viziuni distincte asupra lumii. Liantul semnificativ al celor patru compozitori îl constituie "curajul de a se implica în organizarea vizualului vizavi de sunet, în modelarea comunicării pe mai multe paliere, incluzând nu de puţine ori verbul ", coroborat cu iniţiativa de a realiza, în cele din urmă "o operă de autor în care creatorul este un numai compozitor ci şi regizor, operator, scenarist, editor de imagine, actor" din necesităţi de nuanţare a expresiei şi fluidizare a comunicării.

"Luneburg soundscape" de Cătălin Creţu ne apare asemeni unui peisaj sonor bazat pe sunete din natură – vânt, vibraţia aerului extinsă la vibraţia cosmica, crescendo-uri sonore vertiginoase verticalizate în sunete metamorfozate de orgă. Construcţia câştigă treptat în dimensiuni şi în varietatea de semnificaţii, calchiată fiind de profilul sugerat al unei catedrale. Unisonul final consfinţeşte armonía dintre imagine şi sunet.

Cea de-a doua lucrare a aceluiaşi autor, intitulată ***The dark side of the XII",*** aduce în prim plan combinaţii cromatice, liniare şi geometrice, structurate în diferite tipuri de polifonie şi construcţii omofone. Acestea se desfăşoară într-un *perpetuum mobile* şi pun în lumină aspecte din umbra, necunoscute ale conglomeratului XII, probând valenţele estetice precum şi energía lui debordantă.

"Deadline" de Constantin Basica constituie radiografia sincretică a experienţei proprii în ceea ce priveste procesul creator. Pas cu pas, audio-video (în alb-negru), cu susţinere muzicală instrumentală preponderent camerală, se parcurg succesiv etapele actului creator, în chiar interpretarea autorului – actor în propria piesă. E o alternanţă echilibrată a momentelor dificile cu cele de reală şi benefică inspiraţie. Discursul este raţional şi sensibil deopotrivă, plin de prospeţimea şi determinarea – ambele característice vârstei.

"Das ist nicht ein Streichquartett", lucrarea Maiei Ciobanu, ironizează fin, prin chiar titlul acesteia, rezistenţa quasi-generală, disimulată, în faţa noului, anulând *de facto*, dreptul la cunoaşterea şi evaluarea noilor fenomene/ forme/ valori estetice, artistice-sincretice. Împletirea ingenioasă, armonioasă a calităţilor caracteristice *homo faber-ludens-sapiens*, este relevată cu sensibilitate şi subtilitate prin prezentarea mâinilor care făuresc, se joacă, mângâie, studiază, cânta, ajută, vindecă, creează (din nou se face apel la sublimul operei lui Gaudi). Imaginile nu fac decât să însoţească, să completeze şi să îmbogăţească conţinutul de idei, sensuri şi semnificaţii ale palierului muzical, urmând totodată firul logic al gândurilor sale. Întregul edificiu sonor se bazează pe coloana conglomeratului pianistic, apoi pe cea a cvartetului de coarde, gongurile marchează trecerea pragurilor cunoaşterii, iar clopoţeii anunţă sclipirile Luminii. Toate acestea au ca magnific fundament vibraţia sacra a spiritului creştin – reprezentat prin imaginile edenice ale Sagradei Familia şi Catedralei din Sienna, comparate în chip tulburător cu Marea

Maia Ciobanu

Catedrală pe care ne-o oferă Natura însăşi, având drept cupolă bolta cerească.

În ***"Geometrie der Stille"*** de Corneliu Dan Georgescu, elementul de la care porneşte totul este apa – ca element primordial/imagine primordială.

În ea se regăsesc, plutesc, sau se oglindesc toate celelalte elemente şi aspecte de referinţă: Soare (foc), Luna, Cer, Galaxii, Constelaţii de Galaxii… Pământul (înconjurat de atmosferă) completează imaginea măreţiei naturii şi a miracolului vieţii. Un angrenaj de arhetipuri tutelează zbuciumul terestru şi nu numai. În filmul compozitorului enunţurile strict ştiinţifice interferează cu metaforele poetice. E o muzică învăluitoare, a naturii – a apelor, a vânturilor, a adierilor pe deasupra pădurilor, a zborului păsărilor, a cerului senin, a fugii norilor – a bolţii înstelate, a nemărginirii necunoscute a spaţiului cosmic. E o muzică atent, dar atât de firesc procesată pentru a da expresia cea mai potrivita fiecărei imagini în parte. Infinitul pare şi el cuprins în ceva ce-l depăşeşte. Compozitorul ne invită în templul Naturii, în altarul Luminii, pentru a avea speranţa găsirii răspunsului ce ne va aduce liniştea. E o geometrie ce calchiază filosofia liniştii.

EFECT ŞI AFECT

Mircea ŞTEFĂNESCU

La Sala mică a Ateneului Român, sub sigla Filarmonicii George Enescu, afişul anunţa pentru 10 martie 2015 recitalul de vioară **Georgeta Iordache**.

Programul s-a profilat prin însăşi consistenţa şi concepţia sa cu celebrarea capodoperei, într-o succesiune care a cuprins **Partita nr. 3 în Mi major** de Bach, **Sonata pentru pian şi vioară op.12, nr.1** de Beethoven, **Sonata pentru pian şi vioară în Sol major** de Johannes Brahms**, op.78**, şi **Sonata pentru vioară şi pian în Sol major** de Maurice Ravel. In bis, am ascultat, în strălucirea unei autentice bijuterii muzicale, **Lebăda** de Saint Saens.

Ceea ce ştiam deja că se va întâmpla este faptul că Georgeta Iordache se va situa la altitudinea acestor capodopere, cu talentul său impresionant, cu capacitatea de a conferi interpretărilor sale ordinul de valoare şi prin superba trăire la instrument. Ascultând-o de la o lucrare la alta, am resimţit prospeţimea de sonorităţi a timpurilor şi epocilor în realitate umană, ceea ce a fost, fără îndoială, o desfăşurare scenică.

Georgeta Iordache este o natură muzicală puternică, vibrantă şi impetuoasă, este fibră şi genă, cu alte cuvinte este şi determinantă şi cu distincţia esenţei. Arcuşul său are lejeritate şi constituenţa unor laborioase felurimi de sunete şi de timbre. Evoluţia mâinii sale stângi pe tastatură are fineţe, vibrato gingaş şi procesează glisande infinetizimale într-un tot care respiră măestrie şi ţinută sensibilă. Şi mai este ceva, şi anume importanţa revelatoare şi de o demnă gravitate a resposabilităţii faţă de propria sa artă interpretativă, faţă de propria sa condiţie. Pentru că, în sens comun, în artă nimic nu poate fi facil, sau altfel, spus, la modul uşor.

Georgeta Iordache are o vârstă cu puţin peste 20 de ani, şi este studentă la Hochschule Fur Musik und Tanz din Koln, la clasa profesoarei Ariande Daskalis. Cariera ei artistică anunţă un viitor de certe reuşite şi succese, dacă acest viitor nu este realmente de invederat şi astăzi.

Pentru acest recital, Georgeta Iordache a avut-o ca partener pe pianista Clementina Ristea-Cucu, a cărei vibrantă prezenţă la claviatură s-a definit notabilă din toate punctele de vedere.

APARIŢIE EDITORIALĂ

Lavinia COMAN

Nocturn şi diurn în muzică, vol. II de Grigore Constantinescu, apărut tot la Editura Muzicală reprezintă al doilea voleu al unui diptic. Dacă primul volum cuprindea cronici, de data aceasta citim recenzii şi prefeţe, unele apărute în presă iar altele **transpuse** după emisiunile radiofonice ***Oaza de muzică***, ce au fost realizate într-un ciclu predilect al autorului, la iniţiativa redacţională a Sorinei Goia. Această nouă culegere cuprinde 258 de articole care dau seama, sintetic şi succint, despre stadiul anumitor aspecte şi dezvoltări ale fenomenului muzical, materializat în cărţi apărute pe parcursul ultimilor 10 ani. Textele sunt prezentate în ordinea alfabetică a numelor autorilor, operaţiile de culegere şi organizare fiind realizate de Liliana Constantinescu, soţia autorului. Ca urmare a acestui efort notabil, cititorul interesat are la dispoziţie un capitol din istoria cărţii muzicale din deceniul trecut.

Culegerea de articole impresionează prin marea diversitate a domeniilor abordate de autori, de la muzica populară la muzica bizantină, psaltică, protestantă, muzica uşoară şi de jazz, muzica veche şi cea contemporană, opereta, opera cu studii despre regie, concepţie, stil, cercetări monografice ale unor mari artişti lirici. Întâlnim numeroase referiri la lumea dansului prin studii de balet, dans istoric şi modern. Primim informaţii despre cercetări din trecutul şi din actualitatea şcolii muzicale româneşti, despre investigaţii recente privind prezenţa lui George Enescu în viaţa muzicală internaţională. Citim despre ipostaze complementare ale creaţiei unor muzicieni cunoscuţi, precum Ionuţ Bogdan Ştefănescu, flautist celebru şi totodată un poet original, sau abordări ale universului muzical de către scriitori reputaţi, cum este Eric Emanuel Schmidt în romanele sale *Viaţa mea cu Mozart* şi *Rivala.*

Ceea ce se degajă din aceste lecturi caleidoscopice ar putea fi definit prin ideea de tratament democratic aplicat tuturor participanţilor. Ei se bucură în mod egal de o privire binevoitoare, de o inimă plină de înţelegere, graţie, încurajare. Întreaga carte devine astfel o imensă îmbrăţişare din partea cronicarului generos şi amabil, care nu oboseşte a fi disponibil să consemneze toate eforturile depuse de membrii unei republici imaginare perfecte, o republică a autorilor de cărţi cu şi despre muzică.

Sebastian Barbu Bucur

Veşnicia credinţei

Grigore CONSTANTINESCU

Binecuvântarea şi bunăcântarea s-au îmbinat fericit într-un destin de excepţie, cel al minunatului părinte profesor universitar dr. Sebastian Barbu Bucur, care ne-a părăsit acum, în preajma sărbătorilor pascale, cernind sufletele noastre.

Am avut privilegiul de a-i fi contemporani, de a-i cunoaşte, într-o oarecare măsură, opera ştiinţifică şi de creaţie care l-a impus drept un renumit bizantinolog, savant de faimă internaţională, Doctor Honoris Causa al Facultăţii de Teologie din Craiova (2001) şi al Academiei de Muzică „Gh. Dima" din Cluj-Napoca (2005), distins în anii 1998 şi 2008 cu Crucea Patriarhală.

Multe gânduri şi fapte i-au luminat existenţa până la vârsta patriarhală, sinteză bogată în semnificaţiile acestei vieţi trăite în rugăciune.

A luptat pentru învăţământul religios universitar, pentru afirmarea unor tinere generaţii care să preia de la el învăţătura creştină.

Peregrin al documentelor muzicii bizantine de pretutindeni, Sebastian Barbu Bucur şi-a odihnit gândul într-o fără de cruţare muncă de cercetare care l-a purtat prin lăcaşuri de cult, biblioteci cu mărturii şi însemnări rare.

Părintele profesor era stăpânit de neliniştitoarea realitate a faptului că documentele teoretice şi muzicale religioase, de sorginte spirituală românească, se află, majoritar, altunde decât pe plaiurile ţării noastre. După mărturisirile sale, „*dragostea pentru muzica psaltică mi-a îndrumat paşii pe cărările Athosului*".

Popasurile, meditaţiile, căutările, revenirile la Muntele Sfânt i-au adus lumina descoperirilor de străveche credinţă autohtonă, descifrările neştiutelor până la el manuscrise, care au întărit învăţătura credinţei drepte în Dumnezeire şi Ortodoxie.

Sufletul său s-a deschis astfel spre orizontul minunatelor cântări izvodite din propria sensibilitate sau preluate din tezaurul muzicii creştine, glăsuite împreună cu corala „Psalmodia".

O întreagă pleiadă de preţuitori, mai demult sau acum, au scris şi vorbit despre personalitatea sa, adevărată arhitectură de fapte, credinţă şi gând creştinesc.

Pentru cine ştie ce a realizat *Magister* Sebastian Barbu Bucur, scrierile sale adaugă încă multe, de-abia acum aflate. Nu l-a oprit nicio suferinţă, a ştiut să învingă neodihna. Bogată viaţă, sub harul nobilei vocaţii a credinţei, iată imaginea multiplă ce se alcătuieşte într-un pilduitor semn de admiraţie şi respect pentru această existenţă care dă înţelesul adresării tradiţionale de „prea fericitul", ce îi luminează chipul şi nobila modestie a iubirii călăuzite de ideal.

Să-l odihnească Bunul Dumnezeu în Pace, Lumină binecuvântată şi Linişte, asemenea plaiurilor mănăstirii Cheia, unde şi-a găsit acum drumul către veşnicie.

Integrala Beethoven (2)

Carmen MANEA

În 4 februarie 2015, pe scena Sălii Radio, Valentin Gheorghiu şi Gabriel Croitoru au susţinut cel de-al doilea recital extraordinar din cadrul *Integralei Sonatelor pentru pian şi vioară* de Beethoven. Programul a debutat cu ***Sonata opus 12 nr. 2, în la major,*** lucrare plină de vervă şi strălucire, care aminteşte unele trăsături ale stilului mozartian. Măiestria şi creativitatea interpreţilor s-a manifestat pe parcursul celor trei mişcări cu caracter contrastant ale sonatei. Aflaţi într-un dialog firesc, remacabil prin frumuseţe şi rafinament expresiv, artiştii au redat într-o manieră cuceritoare caracterul dansant, eleganţa şi prospeţimea primei mişcări. Am admirat măiestria cu care a fost conturată tema întâi, cu un diminuendo subtil, ce urmărea profilul ei descendent, dar şi elanul sentimental caracteristic temei a doua. În *Andante, piùtosto Allegretto*, interpreţii au evocat cu multă fineţe un diapazon bogat de sentimente şi au realizat tablouri sugestive, care au îngemănat original muzica, poezia şi pictura. Finalul este o pagină fermecătoare, plină de graţie, umor şi optimism; interpreţii au colorat discursul muzical în nuanţe diverse, amintind jocurile feerice ale personajelor fantastice.

A urmat ***Sonata opus 12 nr. 3, în mi bemol major,*** lucrare care, prin bogăţia conţinutului şi dinamismul caracteristic, are un impact puternic asupra publicului. În prima mişcare artiştii au evocat un caleidoscop cuceritor de stări sufleteşti şi imagini muzicale, caracterizate prin varietate expresivă şi dinamică, prin vivacitate, elan şi patos. Aflaţi într-o colaborare artistică de excepţie, muzicienii au evidenţiat calităţile timbrale specifice ale fiecărui instrument, precum şi caracterul concertant al lucrării, care dezvăluie predilecţia compozitorului pentru prelucrarea tematică şi integrarea firească a detaliilor în cadrul discursului muzical. În partea lentă artiştii au evocat cu emoţie şi dăruire imagini de o rară frumuseţe. Publicul a fost fascinat de atmosfera poetică şi stilul elevat al cântului, care a îngemănat original emoţia artistică şi bogăţia ideatică. *Rondo Allegro molto* vădeşte înclinaţia autorului către scriitura de virtuozitate, dar şi preocuparea de a găsi echilibrul între bogăţia conţinutului şi forma de exprimare. Interpreţii au abordat partitura cu entuziasm şi o imensă bucurie, reuşind să transmită publicului sentimente şi stări sufleteşti tonice, pozitive. Ei au evocat convingător caracterul alert, spectaculos şi optimist al muzicii.

În încheiere a fost prezentată ***Sonata nr. 7 opus 30, în do minor***, lucrare de anvergură, care a oferit duo-ului ocazia de a-şi etala deplin măiestria şi bravura. Interpreţii au realizat o versiune magistrală a capodoperei, care i-a impresionat profund pe toti cei prezenţi. Întreaga lucrare este marcată de frământări şi tensiuni dramatice. În prima mişcare artiştii au evocat cu patos temele impregnate de tensiune dramatică, de impetuozitate şi eroism, au conferit strălucire momentelor de culminaţie şi au realizat contraste dinamice şi expresive remarcabile. În *Adagio cantabile* au fost evidenţiate cu mult rafinament şi sensibilitate, conţinutul poetic al muzicii (marcat de tensiuni şi nelinişti pe alocuri) şi nobleţea sentimentelor compozitorului. Pe parcursul celei de-a treia mişcări am admirat caracterul ritmic pregnant, elanul, strălucirea şi verva interpretării. În mişcarea a patra compozitorul dezbate un registru amplu de

probleme existenţiale, prin intermediul unor teme contrastante. Artiştii au evidenţiat cu fantezie şi bravură trăsăturile concertante şi aspectul simfonic al discursului muzical. Capodopera beethoveniană le-a oferit prilejul de a-şi etala calităţile intrumentale excepţionale, creativitatea şi colaborarea fructuoasă, de a dezvălui profunzimea gândirii muzicale şi concepţia estetică unitară din cadrul duo-ului.

Pentru inegalabilii interpreţi, sonatele de Beethoven constituie o opţiune predilectă, un prilej de a realiza un dialog original cu autorul şi cu ascultătorii. Reluarea acestor bijuterii muzicale le prilejuieşte în afara bucuriei de a cânta împreună şi ocazia de a descoperi mereu alte detalii, alte faţete ale acestora, de a-şi reîmprospăta concepţia interpretativă. Recitalurile maestrului Valentin Gheorghiu alături de violonistul Gabriel Croitoru probează concepţia lui Berlioz potrivit căreia „Muzica... cere celui care o cultivă o inspiraţie naturală şi cunoştinţe care nu se dobândesc decât prin îndelungate studii şi profunde meditaţii". Aşa cum era de aşteptat, la bis, minunaţii artişti au ales tot o pagina beethoveniană: finalul din *Sonata nr. 8, opus 30 în sol major*, un perpetuum mobile frenetic, plin de luminozitate şi optimism.

„La fille mal gardée”

premieră la Opera Națională București

Mihai-Alexandru CANCIOVICI

Reintroducerea în repertoriul Companiei de Balet a Operei Naționale a spectacolului „La fille mal gardée” de Ferdinand Hérold şi John Lanchbery, preluat de la Royal Opera House Covent Garden din Londra în coregrafia originală a lui Frederick Ashton, reprezintă un câștig enorm pentru baletul românesc actual. Pe de-o parte, acest spectacol reproduce caligrafic coregrafia originală a baletului creat în 1960 la baletul regal londonez, iar pe de altă parte, el reprezintă o piesă care poate intra într-o arhivă coregrafică, devine un model.

Producția de acum a beneficiat de o echipă internațională de prestigiu, fiind pregătită de Malin Thoors şi Johan Kobborg, avându-l consultant coregrafic pe Michael O'Hare. Spectacolul a fost creat în scenografia originală a lui Sir Osbert Lancaster, avându-i ca asociați pe Natalia Stewart pentru costume și pe Douglas Nicholson (decor), cu lighting designerul Ionuţ Gabriel Pruteanu.

În acest context de realizare artistică, asistăm la o poveste rustică amuzantă și fermecătoare, în același timp , a dragostei inocente a celor doi tineri Lise și Colas, împiedicată de inerția și răutatea mamei fetei, bătrâna văduvă Simone, care intenționează s-o căsătorească pe fiica sa cu forța, cu tânărul tâmp Alain, fiul unui om bogat. În cele din urmă, dragostea adevărată învinge, iar mama îndărătnică este nevoită să accepte unirea celor doi tineri care se iubeau.

Producția din anul 1960 creată de marele coregraf Frederick Ashton, s-a realizat pe muzica lui Ferdinand Hérold compusă pentru varianta primă a baletului din 1828, fiind adaptată și orchestrată de compozitorul și dirijorul John Lanchbery.

Reprezentarea baletului în coregrafia lui Frederick Ashton a fost pusă în scenă și de alte companii de dans: Baletul regal Danez, cel Australian, baletul din München, Zürich, baletul Național Canadian, cel din Hamburg, baletul teatrului Balșoi și cel american din New York.

La noi, cunoscuta coregrafă Alexa Mezincescu a realizat o variantă coregrafică în regia ei în anul 1980, un spectacol fermecător, care a ținut mulți ani afișul, oferind șansa unor importanți dansatori români să evolueze în această producție.

Varianta producției Ashton, creată în 1960, pornind de la versiunea princeps din 1828, folosește o serie de elemente și figuri coregrafice ce se integrează unei arhive istorice: se speculează dansurile folclorice pastorale, dar și ale celor de curte, se folosește mult pantomima care conferă baletului o valoare spectaculară. Balerinii devin interpreți care prin gest, mimică, transmit niște stări sufletești. Se folosește mult stilul compozițional, prin care un interpret poate juca un rol feminin, bazat pe o gestică adecvată (de pildă, un balerin o întruchipează pe văduva Simone, în travesti).

Există o rigoare a figurilor și poziției corpului și a capului care se reiterează cu valoare antologică, în stilul Ashton, păstrându-se aproape cu sfințenie în spectacolul de față.

Am văzut primele două distribuții ale premierei, eveniment de la Opera Națională și putem face câteva considerații de ordin artisctic.

În prima seară am avut șansa de a revedea pe copilul minune al baletului românesc, Alina Cojocaru, balerină de talie internațională, iubită și apreciată pe mari scene, prezentă în numeroase spectacole ale

baletului regal de la Covent Garden. Alina Cojocaru este o artistă ajunsă la maturitate, care datorită unor calități fizice de excepție, prin suplețea și plastica trupului său de o rară expresivitate, a reușit să facă o carieră fulminantă. Rolul Lisei îi vine mănușă, este diafană, ușoară în relația cu partenerul, gingașă, veselă, pusă pe șotii. A colaborat excelent cu partenerul său Robert Enache, un tânăr balerin aflat într-o ascensiune surprinzătoare. L-am văzut acum câțiva ani în statueta de bronz din spectacolul „Baiadera" unde promitea o frumoasă carieră. Acum este un balerin sigur pe el, cu o bună tehnică ce-i permite sărituri spectaculoase și-i oferă o mare ușurință în dans. Cei doi parteneri au creat un cuplu de excepție, făcând povestea veselă și fermecătoare.

I-a secondat excelent dansatorul Johan Kobborg, un artist complex, cu o mimică deosebit de expresivă și cu o plastică a trupului de un mare efect (dansul saboților a fost suculent și foarte expresiv executat de artist).

În rolul pretendentului la căsătorie, Alain, băiatul urât și tâmp, Cristian Preda ne-a oferit o frumoasă demonstrație de talent actoricesc și coregrafic.

În distribuția a doua, cuplul principal a fost interpretat de Bianca Fota și Dawid Trzensimiech.

Bianca Fota reprezintă în acest moment, pe prima balerină de clasă înaltă a companiei. Este o tânără artistă foarte responsabilă de profesiunea ei, dornică să evolueze și să se perfecționeze ca tehnică și stil de interpretare. Și acest fapt se vede, este evident pe scenă. Este ușoară, are sărituri frumoase, bine executate, are un stil curat de interpretare, a căpătat în prezent aplomb și siguranță, ceea ce-i conferă calitatea de artistă matură.

Balerinul Dawid Trzensimiech are multă suplețe, are un trup frumos, echilibrat, cu o plastică și ușurință a mișcării. Este un partener bun care se coordonează excelent cu colega sa de dans. A fost o reală plăcere de a-i urmări pe cei doi, într-o simbioză a dansului.

Văduva Simone a fost interpretat de Călin Rădulescu. M-a frapat imaginea creată de acesta a bătrânei dificile fiind asemuită unei guvernante englezoaice înalte, uscățive și severă. A creat momente comice suculente.

Nu pot, însă, să nu amintesc de creația remarcabilă în rolul mamei Simone a doi mari artiști din trecut, Adrian Gheorghiu și Ștefan Bănică, în coregrafia Alexei Mezincescu.

Extrem de amuzantă și de plastică a fost prezența balerinului Shuhei Yoshida în rolul prostănacului Alain.

Pentru mine este surprinzătoare absența din distribuția de sală a personajelor secundare și a interpreților lor, fapt nemaiîntâlnit până în prezent. Se cuvine ca și aceștia să fie menționați, pentru că ei au contribuit la realizarea unui spectacol de bună calitate.

Dirijorul serii a fost Ciprian Teodorașcu pe care l-am mai urmărit și în alte partituri coregrafice. A fost extrem de atent la interpreții dansatori pentru ca orchestra să se afle într-o perfectă coordonare cu balerinii de pe scenă. În acest sens, orchestra a asigurat o execuție bună a partiturii.

La realizarea spectacolului au contribuit și maeștrii de repetiții cu soliștii: Alina Cojocaru și Corina Dumitrescu, iar pentru ansamblu Florica Stănescu.

„La fille mal gardée" poate constitui, astfel, un spectacol de mare atractivitate pentru public, fiind spumos, vesel, demonstrând calitățile speciale ale tinerei companii de balet care a reușit să se adapteze prin efort și muncă exigențelor impuse de artiștii străini care au asigurat calitățile tehnice ale producției Ashton. Sunt de remarcat dansurile băieților cu bastoane, al fetelor din momentul saboților, dar și scenele de ansamblu admirabil executate.

Spectacolul va avea succes la public și se va impune în repertoriu. Am doar o sugestie de făcut pentru repertoriul viitoarei stagiuni de balet: pe cele mai importante scene ale lumii, în luna decembrie se dansează ca un balet pentru sărbători „Spărgătorul de nuci" de Ceaikovski, care nu trebuie să lipsească din repertoriu, mai ales în luna sărbătorii Crăciunului.

Festivalul de Muzică Bizantină și Contemporană, ediția a XI-a

Cea de-a XI-a ediție a Festivalul de Muzică Bizantină şi Contemporană (Ateneul Român, Sala Studio, miercuri 18 martie 2015) a adus în cultura muzicală românească noi opusuri de inspirație bizantină și chiar o nouă optică asupra unora rămase necunoscute, din comoara ancestrală a cântului românesc. A conferit capacitate de convingere autentică, printr-o metamorfoză globală a timpului estetico-muzical, pătrunzând în sfera inefabilului, aprioricului, sacrului, alături de un public deschis către noi orizonturi. Concertele formațiilor noastre muzicale au devenit o manifestare tradiţională în peisajul muzical românesc contemporan. Alături de interpreții de talie mondială ai ansamblurilor, a participat un public select, format din diferite personalități marcante ale culturii românești, precum PS Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor – delegat special din partea Preafericirii Sale Daniel - patriarhul României, academicieni, precum ambasadorul acad. Caius-Traian Dragomir, muzicieni - compozitori, interpreți, muzicologi, alături și de Inspectorul Muzicilor Militare col.Valentin Neacșu, scriitori, preoți, doctori, matematicieni, regizori, artiști plastici renumiți – precum Dana Marinescu, ș.a., melomani, iubitori de cântare bizantină, de eternitatea muzicii. Printr-un fenomen global al timpului existențial-artistic, au fost reunite în aceeași conștiință a discursului muzical, lucrări autentice bizantine - care se cântă firesc în slujba creștin-ortodoxă din perioada sărbătorilor de Paști și compoziții de influență bizantină, alături de opere din filonul sătesc și universal. Compozitorii prezentați au fost *numai* de pe teritoriul României – români sau de alte naționalități - precum Béla Bartók și Iannis Xenakis, cu un repertoriul de mare valoare, bizantin autentic, de influență bizantină și laică, și din sfera clasicului-contemporan. În ordinea desfășurării concertului, consemnăm următorii compozitori: - **Din prima parte a Festivalului:** Sabin Drăgoi, *Acestea zice Domnul / Antifonul Patimilor*, pentru soprana, violoncel și pian - aranjament Marcel Spinei, Béla Bartók, *6 dansuri populare românești*, pentru violoncel și pian - transcripție Marcel Spinei, Vasile Jianu, *Arie,* pentru flaut, Iannis Xenakis, *Dhipli zyia*, pentru viola și violoncel - p.a., Violeta Dinescu, *Lytanie*, pentru violoncel și 53 de violoncele (CD) - p.a.a., și Marcel Spinei, cu lucrările - *Sonata bizantină*, op.40 nr.2 *Per Mihai Spinei*, pentru viola și percuție - p.a.a., *Cantus Firmus,* op.39, pentru ansamblu - p.a.a., *Cantus Planus,* op.37, pentru ansamblu - p.a.a. și *Psalmi* Simfonia a III-a concertantă - Finale, op.71, pentru sax, percuție și orchestră de suflători – în varianta grup de percutie și C.D. / imprimare din concert cu Orchestra Reprezentativă a Armatei, dirijor Aurel Gheorghiţă / lucrarea a obţinut Premiul UCMR, la 23 martie 2012. - **Din partea a doua a Festivalului:** lucrări bizantine, din strana bisericii, precum - Marcel Spinei - *Lumină lină / Fos Ilaron* în ehul 1 / melodie cu iison, sau de influență bizantină - cântări corale tradiționale precum: *Iubite-voi Doamne* - în aranjament de Nicolae Lungu și *Pre Tine te lăudăm* - aranjament de Cristian-Marius Firca, compoziții de: Gheorghe Cucu, *Doamne Iisuse Hristoase, Podobie* și *Miluiește-mă Doamne,* Nicolae Lungu, *Cămara Ta, Mântuitorul meu,* Sabin Drăgoi, *Acestea zice Domnul /* în varianta originală corală, Ion Popescu-Brănești, *Priveghiați și vă rugați,* Gheorghe Mandicevschi, *Oratoriu,* Marțian Negrea, *Rugăciune,* Nicolae Lungu, *De Tine se bucură.* Concertul-Festival a avut soliști de mare clasă: - **din ansamblului CONTEMPORAN**, soprana Georgeta Stoleriu – *o voce de neuitat*, pianista Sanda Spinei – *specialistă și în arta contemporană a pianului*, flautistul Nicolae Maxim – *solist de excepție al Filarmonicii "George Enescu"*, invitatul ansamblului nostru – violistul Mihai Spinei, șef de partidă și solist al Filarmonicii din Palermo,

Ansamblul CONTEMPORAN

un maestru de talie internațională al violei / ni-l reamintim - *eclatant* - ca solist, alături de Silvia Marcovici, în dublu Concert de Mozart pentru vioară și violă de la Sala Radio, dirijor Iosif Conta / *un artist cu o sonoritate caldă, și o tehnică instrumentală desăvârșită,* violoncelistul Marcel Spinei – un *mega epistimis synthetis,* cu violoncel său de 5 corzi model Bach-Spinei, percuţionistul de la Cluj - Marian Micu *un virtuoz al instrumentelor de percuție* – cu grupul său format din Bogdan Andrei și Ștefan-Alexandru Iordan, iar corala bizantină DIVINA ARMONIE, cu *voci de înaltă ținută artistică,* a avut soliști pe: Mădălina Barbu și Angela Stratulat - soprane cu un timbru de *mare sensibilitate și generozitate*, Claudia Caia – o mezzosoprană *cu o voce caldă, pătrunzătoare* și tânărul bas Filip Panait – *o voce strălucitoare, de mare viitor*. Lucrările audiate în Festival, destul de numeroase, multe în premieră, au pornit: **1.** din suflul cultural al "țărânei" românești - prin Béla Bartók, *6 dansuri populare românești* / Marcel Spinei comenta faptul că a fost nevoit să transcrie și el lucrarea, deoarece predecesorii săi au modificat, de multe ori, textul muzical al partiturii originale (!), **2.** la cântul bizantin de strană, pe două voci, provenit din cântările începuturilor creștine, vezi Marcel Spinei, *Lumină lină / Fos Ilaron,* în ehul întîi, **3.** la lucrări instrumentale scrise la mijlocul secolului al XX-lea,

precum Iannis Xenakis, *Dhipli zyia*, pentru vioară (solistul a cîntat dificila partitură de vioară pe violă !) și violoncel - lucrare scrisă la începuturile carierei sale de compozitor, pe un sistem ritmic de tip acsak, cu sonorități modale, de factură unică în contextul său compozițional, și Vasile Jianu, *Arie*, pentru flaut solo, o monodie cu sonorități medievale, line, pastelate. Din secolul nostru menționăm: Violeta Dinescu, *Lytanie*, pentru violoncel și 53 de violoncele (CD), o lucrare ce recreează spații cu elemente bizantine, într-o cîntare pornind de la monodie la 53 de voci, interpretate de același violoncel cu 5 corzi, gândit/visat de Bach și zămislit la cererea violoncelistului ansamblului, și Marcel Spinei, cu lucrările - *Sonata bizantină*, op.40 nr.2 *Per Mihai Spinei*, pentru viola și percuție, construită pe filon bizantin cu străbateri laice-românești și sonorități contemporane, însoțite cu ritmuri sobre – din spațiul bizantin (pe alocuri interpretul psalmodiază cu vocea), sau exaltate de măiestria unui cânt/joc popular, sau o melancolie doinită, ș.a. Lucrările pentru ansamblu - *Cantus Planus* op.37 și *Cantus Firmus*, op.39 – sunt construite pentru o lume a heterofoniei / cu înlănțuiri de polifonie și omofonie, folosind sonorități inefabile – multe obținute din utilizarea corzilor pianului în sonoritate de harpă, sau, la instrumentele de coarde folosirea ingenioasă a diferitelor modalități de expresie: flagg., sul pont., sul tasto, dopo pont., sulla cordiera, batt. sul Risonatore, etc., cu sonorități de flaut inegalabile și o percuție multicoloră, măiastră. Ultima lucrare din spațiul instrumental al concertului a fost *Psalmi Simfonia a III-a concertantă - Finale, op.71*, pentru sax, percuție și orchestră de suflători – în varianta grup de percuție și C.D., "o creație din neant", *într-o plimbare interioară prin spațiul inter-galactic, cu reîntoarcere spre tradiţia creştin-ortodoxă de Paște*, susținută cu sonorități de clopote şi toacă, alături de zeci de instrumente de percuție ne-acordabile, etc. Corala *DIVINA ARMONIE,* condusă magistral de compozitorul Cristian-Marius Firca, invitata ansamblului *CONTEMPORAN*, a interpretat cu multă dăruire, profesionalism şi profundă aplecare spre tradiţia autentică bizantină lucrări religioase bizantine și de influență bizantină din Postul Paștelui, recreînd în sufletele ascultătorilor așteptarea sfintelor sărbători Pascale.

corala DIVINA ARMONIE

Universul spiritual-conceptual al Festivalului, alăturat valorii compoziţiilor prezentate a dus la sentimentul existențial al eternității, a dăruit autenticitate și emoþie publicului sensibil, de pe diferite meleaguri ale lumii, sedus de atmosfera epifaniei Pascale.

În finalul Festivalului, PS Timotei Prahoveanul, episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor s-a adresat artiștilor mulțumind pentru clipele de înălțare spirituală oferite, și a urat tuturor credincioșilor sărbători Pascale fericite, însoțite de sănătate și curățire spirituală.

Festivalul-concert s-a bucurat de sprijinul Asociaþiei Culturale *Marcel Spinei*, Asociaþiei Corale *Divina Armonie* – manager diplomat Ionel-Ilie Ciuclea și prof. Paula Ciuclea, a Inspectoratului de Muzică al Armatei și Revistei *Diplomat Club*. (I.S.)

„Interferenţe" multiple

Cecilia Benedicta PAVEL

Deseori spaţiul în care ascultăm muzică este amenajat cu picturi, dar îngemănarea efectivă a artelor presupune ceva mai mult. Acest *mai mult* a fost pus în valoare şi de recent inauguratul proiect „Interferenţe": o expoziţie şi un recital pe teme comune, comentate. Evenimentul a fost organizat de familia de artişti Novac – Dorina, pictor; Şerban, fagotist; şi fiul lor Mihai, eseist, în spaţiul mai puţin convenţional al hipermarketului Cora-Alexandriei din Capitală. Încurajaţi de succesul proiectului similar iniţiat anul trecut sub genericul „Apercepţii 2", artiştii au experimentat şi de această dată diversitatea în unitate.

Distinsă cu marele premiu la Concursul Naţional de Pictură şi Grafică „Vespasian Lungu", ediţia a XVIII-a (Brăila, 2013), Dorina Novac a pus acum accentul pe natură statică şi peisaj, prin lucrări realizate în ultimii trei ani, inspirat şi elevat prezentate de lect.univ.dr. Mihai Novac la vernisajul din 3 noiembrie.

Cu aceeaşi ocazie, apreciat interpret al unui vast repertoriu muzical – prim-fagotist al Orchestrei de Cameră Radio, membru al Atelierului de Muzică Contemporană „Archaeus" şi, de asemenea, membru fondator al ansamblului de fagot „Acolade", cu numeroase concerte şi recitaluri în ţară şi în străinătate (dintre care cel mai recent în 3 octombrie, la Bacău, la „Zilele Muzicii Contemporane", sub bagheta dirijorului italian Pieralberto Cattaneo) – Şerban Novac a alăturat imaginilor vizuale trei adecvate imagini sonore: *Monodie* de Dieter Acker, *Ritratto di Gio e Pip* de Luchino Belmonti şi partea întâi din *Sonata op. 4* de Liviu Dănceanu – pe care le-a descifrat în prealabil în termeni accesibili, pentru a înlesni publicului larg apropierea de acest gen mai puţin familiar. Versiunile sale au avut darul de a convinge prin expresivitate, calitate timbrală, tehnică ireproşabilă, multitudine de efecte.

Într-un cerc al interferenţelor girat de Uniunea Artiştilor Plastici, evenimentul s-a bucurat de prezenţa mai multor cunoscuţi oameni de cultură şi artişti. Ar fi de dorit ca asemenea momente de excepţie să devină fapte comune în peisajul vieţii noastre culturale.

Carmen MANEA

Turneul naţional ***Duelul viorilor*** s-a desfăşurat în mai multe oraşe din ţară şi în capitală, avându-i ca protagonişti pe violoniştii Liviu Prunaru şi Gabriel Croitoru şi pe pianistul Horia Mihail. Faţă de ediţiile precedente, alături de recitalurile atât de frumoase şi spectaculoase, apreciaţii interpreţi cu apărut pe scenă în ipostază solistică şi în compania orchestrelor simfonice din Bucureşti şi Timişoara. În 10 decembrie, la Sala Radio, artiştii au interpretat ***Concertul în re minor pentru două viori şi orchestră BWV 1034*** de Johann Sebastian Bach, alături de ***Orchestra de Cameră Radio***, aflată sub bagheta dirijorului Tiberiu Oprea. Varianta plină de vitalitate şi prospeţime a celebrei creaţii bachiene, ne-a amintit cuvintele lui Mozart, referitoare la un oratoriu al cantorului de la Liepzig: "Ascult acum ceva nou". Publicul a fost fascinat de calitatea de excepţie a prestaţiei artistice, care a demonstrat plenar perenitatea capodoperei concertante. Cei doi maeştri au realizat un dialog cuceritor prin expresivitatea şi strălucirea artei violonistice specifice, prin etalarea particularităţilor timbrale ale instrumentelor pe care cântă - Stradivarius şi Guarneri - precum şi prin colaborarea superioară, ce a contribuit la armonizarea intenţiilor artistice şi a sonorităţii. Auditorii au admirat nobleţea expresivă şi diversitatea paletei coloristice, profunzimea gândirii muzicale şi firescul interpretării. Împreună cu dirijorul şi orchestra, soliştii au dezvăluit melodicitatea, robusteţea, vitalitatea şi pregnanţa ritmică a mişcărilor rapide - prima *Vivace*, a treia, *Allegro* -, precum şi caracterul elevat şi cantabilitatea mişcării mediane, *Largo, ma non tanto.* Interpretarea concertului ne-a sugerat un fluviu majestuos, o frescă sonoră cu o arhitectură perfectă, care transmite peste secole iubirea de oameni şi gândirea activă a compozitorului. La bis, soliştii au prezentat împreună cu orchestra dirijată cu profesionalism de Tiberiu Oprea, partea mediană a ***Concertului BWV 1060R*** de Bach pentru vioară şi oboi (care poate fi cântat şi de doi violonişti); minunata pagină concertantă a fost redată într-o manieră unitară, înveşmântată într-o uimitoare diversitate de mijloace instrumentale şi expresive. Artiştii au evidenţiat cu mult rafinament bogăţia inspiraţiei melodice, logica construcţiei contrapunctice, coerenţa şi profunzimea semantică a discursului muzical.

Recitalul susţinut de Gabriel Croitoru şi Liviu Prunaru în 11 decembrie la Sala Radio, în compania pianistului Horia Mihail, a constituit nu doar un eveniment artistic de cel mai înalt nivel, ci şi o confirmare a interesului publicului bucureştean pentru manifestări culturale realizate de personalităţi de prim rang ale muzicii actuale, prin intermediul unor instrumente de excepţională valoare. Dacă în prima parte a programului, violoniştii au abordat fiecare câte patru lucrări cu acompaniament de pian (prezentate alternativ, două câte două), în partea a doua, s-au aflat împreună pe scenă, unde au interpretat ***Anotimpurile la Buenos Aires*** **de** Astor Piazzolla (în transcripţie pentru două viori şi pian).

Interpreţii au propus publicului lucrări complexe, cu conţinut expresiv şi alură instrumentală contrastantă. În deschiderea recitalului, Gabriel Croitoru a conferit o impresionantă forţă expresivă lucrării ***Nigun*** de Ernest Bloch; publicul a fost fascinat de dramatismul şi pasiunea pe care le-a transmis interpretarea sa. Au urmat ***Variaţiunile pe coarda Sol,*** compuse de Niccolo Paganini pe o temă din opera ***Moise*** de Rossini, lucrare de anvergură instrumentală, care a prilejuit etalarea temperamentului viguros al interpretului şi a artei sale violonistice infailibile. Şi celelalte două lucrări din program, au respectat principiul alternanţei tempo-urilor şi al diversităţii conţinutului. ***Vocaliza op. 34 nr. 14*** de Serghei Rahmaninov (în transcripţie pentru vioară şi pian), a

captivat publicul prin magia sonorităţii, prin vibraţia lirică şi nobleţea sentimentelor. Gabriel Croitoru a încheiat partea sa din recital cu celebra creaţie paganiniană ***I Palpiti op. 13, introducere şi variaţiuni pe tema "Di tanti palpiti"*** din opera ***Tancredi*** de Rossini; dificila lucrare i-a prilejuit ocazia de a dezvălui plenar numeroasele faţete ale talentului său de excepţie.

În programul prezentat de Liviu Prunaru, publicul a admirat deopotrivă arta interpretativă, fantezia şi bucuria de a dărui publicului momente de emoţie autentică. Împreună cu Horia Mihail, violonistul a realizat o minunată versiune a lucrării ***Ave Maria*** de Franz Schubert (în transcripţia lui Jascha Heifetz**),** pe care am perceput-o ca pe un omagiu adus compatrioţilor în preajma Sărbătorilor Crăciunului. În ***Havaneza op.83*** de Camille Saint-Saëns**,** interpretul a făcut dovada calităţilor sale incontestabile - care îngemănează în chip fericit sensibilitatea şi virtuozitatea -, dar şi a bucuriei cu care transmite publicului farmecul muzicii. Programul său a cuprins şi două lucrări ale unor celebri compozitori polonezi: ***Nocturna opus 27 nr. 2*** de Frédéric Chopin (în transcripţia lui August Wilhelmj) şi ***Poloneza nr. 1 în re major*** **de** Henryk Wieniawski; publicul a admirat poezia şi sinceritatea expresiei în momentele lirice, precum şi impetuozitatea şi strălucirea din fragmentele de virtuozitate. O menţiune aparte trebuie acordată prestaţiei pianistice admirabile, deosebit de sensibilă, flexibilă şi eficientă a lui Horia Mihail, care şi-a susţinut colegii de pe scenă cu profesionalism şi dăruire pe întreg parcursul recitalului.

În partea a doua a programului, Gabriel Croitoru, Liviu Prunaru şi Horia Mihail au interpretat cu multă fantezie, cu măiestrie şi entuziasm ***Anotimpurile la Buenos Aires*** de Astor Piazzolla (în transcripţia lui Mariano Castro, în care pianul are un rol comparabil cu viorile). A fost o adevărată demonstraţie de virtuozitate, de bravură, de spontaneitate, de bun gust şi de creativitate. Artiştii au evidenţiat convingător frumuseţea şi originalitatea muzicii lui Piazzolla, dar şi calităţile speciale ale fiecăruia şi colaborarea fructuoasă a ansamblului. Am apreciat îngemănarea spiritului improvizatoric cu simţul echilibrului, dar şi capacitatea extraordinară a interpreţilor de a însufleţi şi modela materia muzicală. Prestaţia lor, situată la cele mai înalte cote artistice, a fost răsplătită cu bine meritate aplauze şi urale, de spectatorii care a umplut până la refuz Sala Radio. "Duelul", care a oferit publicului (şi miilor de ascultători ai posturilor de radio) privilegiul de a participa la un eveniment muzical unic, s-a încheiat într-o atmosferă electrizantă, cu două minunate tangouri de Carlos Gardel, oferite cu eleganţă şi generozitate la bis. În acea seară magică, am înţeles că romantismul – la nivelul interpretării, al aspiraţiilor şi ca stare de spirit -, constituie în epoca actuală nu doar un deziderat, ci o realitate, ce poate să ne înfrumuseţeze şi înnobileze existenţa.

André Rieu:

"Românii, recordmeni absoluți!"

Oana GEORGESCU

Celebrul violonist André Rieu, Regele încoronat al Valsului, un muzician al emoţiilor desăvârşite, unic şi irepetabil, un nume alături de care abia mai încap superlativele, vine în sfârşit la Bucureşti. După ce ani la rând l-am aşteptat cu toţii şi ne-am visat spectatori ai unui concert live, după ce fanii români l-au urmat prin Europa şi prin lume şi l-au aplaudat cu ocazia concertelor pe care le susţine an de an în marile metropole, după ce toţi aceia rămaşi acasă s-au mulţumit cu înregistrări ale concertelor sale pe DVD sau pe youtube şi, în cel mai fericit caz, cu proiecţii-eveniment pe care unul dintre marile cinematografe Digiplex le-a programat la sfârşit de an...

Născut la Maastricht, în Olanda, André Rieu este şi unul dintre cei mai bine vânduţi muzicieni din lume (până în prezent peste 40 de milioane de albume şi DVD-uri). Este cel care a revigorat valsul prin spectacolele sale pline de culoare, savoare, extravaganţă, dar şi de pasiune şi emoţie. Este deţinătorul celei mai mari orchestre private din lume - Johann Strauss Orchestra, care, alături de membrii corului şi de numeroşi solişti călătoreşte an de an în toată lumea, susţinând sute de concerte cu peste un million de spectatori. Turneele sale s-au aflat în Billboard's Top 10 an de an, începând din 2004.

Anunţul făcut de însuşi André Rieu cu ocazia conferinţei de presă găzduite de Ateneul Român, prin care confirma primul său concert de la Bucureşti (13 iunie 2015, Piaţa Constituţiei), alături de Johann Strauss Orchestra, a inflamat nu doar Capitala, "*online*"-ul, întreaga Românie, ci şi Europa. Ei bine, a doua zi, dimineaţă, cele 12.500 de bilete pentru primul concert s-au epuizat complet în numai trei ore! Avea să fie cea mai rapidă vânzare a unui concert al lui André Rieu înregistrată vreodată! Recordurile de Guiness Book nu s-au oprit însă aici... "*Dragii fani din România sunt copleşit de primirea calduroasă pe care mi-aţi făcut-o* (…)" – a spus artistul. "*Ne-aţi întâmpinat cu sufletul deschis şi noi ne vom deschide inimile către voi. Aştept cu nerăbdare să ne revedem cu toţii în iunie, în Piaţa Constituţiei, pentru o seară magică, plină de muzică, dans şi romantism la lumina stelelor!*".

Un al doilea concert sold-out (12.500 de bilete), tot în Piaţa Constituţiei, dar pe 12 iunie, era anunţat imediat. "*Dragii mei prieteni din întreaga Românie, vă salutăm din Marea Britanie, unde ne aflăm în turneu. Am aflat veşti extraordinare. Sunt atât de fericit şi de nerăbdător să pot veni în minunata voastră ţară, nu numai pentru un concert, ci pentru mai multe. Numai entuziasmul şi bucuria voastră au făcut posibil acest lucru ! Am primit nenumărate solicitări şi încercăm cu tot sufletul să le putem onora şi să vă răsplătim încrederea. Ne vedem curând! Cu multă dragoste, André."* - le transmitea violonistul fanilor din România, salutând astfel vânzarea a încă 23.000 de bilete, şi pentru al treilea concert, pe 14 iunie. Cu 33.000 de bilete vândute în numai 15 ore - cea mai rapidă vânzare a unui eveniment André Rieu înregistrată vreodată, organizatorii anunţau al patrulea concert, pe 11 iunie. Cel de-al cincilea concert a fost programat pe 6 iunie

Datorită cererii extraordinare de bilete, fără precedent, din partea publicului din România, dar şi din străinătate, organizatorii şi municipalitatea vor organiza în total, la Bucureşti, şapte concerte ale celebrului violonist André Rieu, invitat special fiind Gheorghe Zamfir. (Foto: Cătălina Filip)

Cântece creştine

la Piteşti

Veronica GHIU

Casa de cultură a sindicatelor din Piteşti a găzduit un emoţionant, tulburător concert vocal-simfonic de "Cântece creştine", în care orchestra de cameră a Filarmonicii locale, condusă de un pasionat şi priceput manager, Jean Dumitraşcu, a evoluat sub bagheta compozitorului Dumitru Lupu. Muzicianul, care şi-a început activitatea dirijorală chiar la Piteşti, la Teatrul "Al. Davila", a fost entuziasmat de prestaţia orchestrei (concert-maestru: Mădălin Sandu), care a surprins perfect specificul celor 12 cântece religioase. Ele fac parte din culegerea publicată în secolul trecut, în perioada interbelică, de preotul Iosif Trifa, descoperită acum două decenii de Ileana Şipoteanu chiar în judeţul Argeş, la Valea lui Ivan.

Proiectul cuplului Lupu – Şipoteanu, despre care am scris, a prins contur prin câteva concerte susţinute la Constanţa şi a fost gravat şi pe o casetă audio. Cu glasul ei cald, cu un timbru atât de plăcut, Ileana Şipoteanu a transpus inspirat cele 12 cântece, reorchestrate şi actualizate de Dumitru Lupu, fără a li se altera specificul original. Este vorba de "Umblă maica tot plângând", "O, tu, Maică protectoare!", "Cer şi mare şi pământ" (pe versurile lui Iacob Negruzzi), "Pe urmele...", "Ştiţi pe cine preţuiesc", "De aceşti paşi iertare cer", "Cruce sfântă", "În faţa crucii", "Trist e cerul şi noros", "Slăvit să fie Domnul!", "Profetul din Nazaret", "Maica sfântă Preacurată". A fost o seară cu adevărat binecuvântată, un dar pascal care a mers la inimă publicului piteştean, care aştepta un asemenea concert de înaltă ţinută.

Petrică Andrei

Florian LUNGU

Venit pe lume la 18 februarie 1975, în oraşul Piteşti, ca fiu al unei familii în care muzica se află „la ea acasă", **Petrică Andrei** a urmat Liceul de Muzică „Dinu Lipatti" din localitatea natală, apoi Universitatea Naţională de Muzică din Capitală, unde a optat pentru secţia „Compoziţie Jazz şi Muzică Uşoară" sub îndrumarea profesorului **Anton Şuteu**. Anterior a fost emul întru jazz al maestrului **Marius Popp**.

Şi iată-l pe tânărul aflat la vârsta majoratului, grăbindu-se a debuta, în trio cu bass-istul **Cătălin Rotaru** şi bateristul **Dan Teodoreascu**, la Festivalul de Jazz „Sibiu '93" unde a dobândit primul său premiu. În luna noiembrie a aceluiaşi an, lui **Petrică Andrei** i s-a atribuit Premiul al III-lea la Concursul pentru pianişti de jazz de la Vilnius, Lituania. Până la vârsta de 24 de ani, şi-a adjudecat încă patru recunoaşteri valorice naţionale şi internaţionale: astfel, cu grupul „**Soft Triangle**", trio instrumental întemeiat în 1997 cu bass-istul **Pedro Negrescu** şi bateristul **Adrian Ştefănescu**, a ajuns în finala unui pretenţios concurs internaţional derulat în localitatea spaniolă Gexto (lângă Bilbao), formaţia românească fiind selectată alături de alte doar 5 dintre cele 60 grupuri concurente! Tot în 1997 – încă un premiu la Concursul din cadrul Festivalului Internaţional „Jazz Napocensis" de la Cluj, în 1998 **Petrică Andrei** devenind finalist al celei mai dificile competiţii pianistice europene din domeniul jazz-ului, Concursul „**Martial Solal**" de la Paris, unde s-a deplasat prin mijloace şi cu fonduri proprii. Iar anul următor, juriul Concursului de interpretare găzduit de Galele Jazz-ului „Costineşti '99" i-a conferit unul dintre cele trei titluri de laureat acordate. Nu vom omite a consemna, în seria reuşitelor scenice ale tânărului pianist, prezenţele (între anii 1993 şi 1996) la Festivalurile de Jazz de la Costineşti, Braşov, Iaşi, colaborarea permanentă (din 1996) cu grupul condus de **Garbis Dedeian** (inclusiv la înregistrările acestuia), conlucrările cu Filarmonica din Craiova şi Filarmonica din Cluj (aici – sub bagheta dirijorului invitat **Wolfgang Diefenbach** din Hessen), evoluţiile la Braşov şi Bucureşti în compania saxofonistului austriac de origine română **Nicolas Simion**, turneul în Germania (1997), seturile de înregistrări de pian solo efectuate la Radio România, alte participări pe podiumuri festivaliere (la Arad, Timişoara, Bucureşti), turneul în Japonia, prezenţele pe micul ecran ca oaspete în serialul de emisiuni „Marele Jazz" al Televiziunii Române şi ca invitat permanent în emisiunile „Taverna" şi „Stele de cinci stele". În anul 2000, drept „vedetă" a ansamblului „Junior Cromatic Big band" dirijat de **Marin Petrache Pechea** (producătorul albumului discografic „From Our Hearts"**)**, pianistul **Petrică Andrei** a luat parte la triumfalul turneu prin Elveţia şi a apărut – inclusiv cu trio-ul propriu, pe lângă prezenţa în amintitul big band – la Expoziţia Mondială de la Hanovra, mult apreciatele recitaluri fiind preluate şi difuzate de Televiziunile germane ZDF şi N3.

Din discografia proprie mai amintim albumul „Dedicated Waltz" (disc de autor – 2012), foarte recentul CD „Good Friends" (Soft Records, 2015) – înregistrat împreună cu acordeonistul **Ionică Minune**, cu violonistul **Costel Niţescu**, cu ghitaristul **Jean Stoian**, cu bass-istul **Răzvan Cojanu**, cu bateristul **Laurenţiu Ştefan** – şi prezenţele ca sideman / invitat pe

genericele discurilor „From Our Hearts" (2000) şi „Sweet Little 6 Strings" (2011).

Colaborator prin ani cu saxofoniştii Garbis Dedeian, Nicolas Simion, Cristian Soleanu, Flavius Teodosiu, cu vocalistele Aura Urziceanu, Anca Parghel, cu bass-iştii Decebal Bădilă, Laurenţiu Horja, Olivier Gatto (Franţa), Ionuţ Baranga, cu bateriştii Tudi Zaharescu, Barry Altchul (SUA), Vlad Popescu, Eugen Nichiteanu, cu ghitaristul Nicu Patoi, cu cymbalistul Giani Lincan, cu ansamblul „Junior Cromatic Big band" condus de Marin Petrache Pechea, cu „Bundes-JazzOrchester" / "BuJazzO") sub bagheta regretatului Peter Herbolzheimer, pianistul compozitor cvadragenar Petrică Andrei, posesor al unei tehnici instrumentale briliante, improvizator plin de inventivitate, a fost aplaudat ca protagonist în sute de recitaluri susţinute pe scene autohtone, ca şi peste hotare la Viena, Hanovra, Berlin, Lisabona, Barcelona, Bruxelles, Paris etc. Este, din anul 2000, membru plin al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România. A apărut frecvent pe micul ecran în emisiuni precum, pe lângă cele mai sus menţionate, „Unora le place" şi „Noapte Indigo".

Mândrie

Florian LUNGU

Fără îndoială, începutul anului în curs s-a dovedit fast pentru activul, neobositul muzician **Nicolas Simion**, personalitate de vârf a diasporei române în domeniul jazz-ului. (De fapt, cuvântul „diaspora" îşi pierde în acest caz semnificaţia, avându-se în vedere faptul că **Simion** se află într-o permanentă navetă între Bucureşti, Dumbrăviţa Braşovului, alte burguri naţionale şi Köln, unde poli-instrumentistul compozitor român a devenit rezident din 1998).

Ne referim la două recunoaşteri valorice deopotrivă importante, venind să acrediteze, să recompenseze preocupările şi realizările artistului, legate efectiv de practica muzicală, componistică şi interpretativă. Astfel, la 30 ianuarie a. c. Radiodifuziunea vest-germană (West Deutsche Rundfunk) a organizat Festivitatea de premiere şi un concert aferent susţinut de câştigătorii Premiilor pentru jazz, eveniment înscris în programul Festivalului WDR3 Jazz, derulat în fiecare an în alt oraş din landul german Renania de Nord - Westfalia, de astă dată în localitatea Dortmund. Competiţia, aflată în 2015 la cea de a paisprezecea ediţie, a inclus patru secţiuni: Compoziţie, Improvizaţie, Tinere Talente şi Premiul pentru întreaga activitate. Ei bine, ***Premiul WDR pentru improvizaţie*** conferit de un juriu prestigios (din care au făcut parte, printre alţii, **Lucas Schmid**, managerul Big band-ului WDR, apoi **Karsten Mützelfeldt**, reputat redactor de radio apreciat pentru experienţa sa şi **Waldo Riedl**, cel care conduce clubul de jazz „Domicil" din Dortmund), a revenit de astă dată compatriotului nostru, el fiind preferat altor patruzeci de concurenţi! După cum a declarat Dr. **Bernd Hoffman**, redactor şef al postului WDR3 - Jazz, iniţiator al competiţiei şi preşedinte al juriului, **Nicolas Simion** a fost ales de juraţi – cităm – „Pentru că este cel mai bun". Drept care, finalul primei părţi a Concertului laureaţilor amintitei confruntări a revenit saxofonistului **Nicolas Simion** care, însoţit în demersul său de câţiva coechipieri instrumentişti, a improvizat în faţa publicului, generând ropote de aplauze... De amintit că în anul 2010 Big band-ul WDR dirijat de **Bill Dobbins** lansa CD-ul „Balkan Jazz" cuprinzând în cele 75 minute înregistrate, reuşite creaţii ale lui **Nicolas Simion**, purtând cu sine subtilele vibraţii ale tipului nostru de cultură şi de simţire, compozitorul fiind totodată şi interpret la saxofon tenor, clarinet, clarinet bass, taragot, caval, tilincă.

Şi iată că la începutul lunii martie 2015, o altă recunoaştere a venit să gratifice realizările lui **Nicolas Simion** – de astă dată din partea Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România care în contextul Premiilor pe anul 2014, a atribuit ***Premiul pentru Muzică de Jazz*** piesei „Jocul copiilor" compusă de muzician şi interpretată de combo-ul propriu.

Dincolo de succesele sale în domeniile compoziţiei şi ale tălmăcirilor sonore creative, poate că **Nicolas Simion** ar merita o distincţie în plus pentru activitatea plină de fervoare în calitate de fondator şi coordonator al Casei de discuri „7DREAMS" profilată pe jazz, destinată nu doar promovării propriilor producţii ci şi reactualizării/ permanentizării pentru eternitate a unor vechi ori mai noi înregistrări, definitorii în revelarea unor personalităţi accentuate ale jazz-ului autohton, precum **Richard Oschanitzky** şi **Jancy Körössy**.

Festivalul de la Sanremo

Corespondență în exclusivitate

Ileana POPOVICI

Sanremo este un orăşel liniştit şi frumos, aflat pe Riviera Dei Fiori, pe malul Mării Ligure, la 18 km distanţă de frontiera cu Franţa şi la 30 km de Monte Carlo. De 65 de ani, în luna februarie, străzile oraşului încep să se împodobească cu flori, în special mimoze şi ginestre, care înfloresc în această perioadă. Lume pe străzi, aglomeraţie, mulţi turişti şi oameni curioşi... Toată Italia pentru 5 zile priveşte ce se întâmplă la SANREMO, eveniment cultural popular, iubit mult de italieni. Anul acesta directorul artistic şi prezentatorul Carlo Conti a ales împreună cu comisia muzicală 20 de campioni (nume consacrate…) şi 8 noi propuneri (tineri care debutează la SANREMO).

R. Power, Al Bano

Regulamentul impune ca melodiile să fie cântate în limba italiană (aviz organizatorilor din România!), cu durată maximă de 3:30. Votul din primele 3 seri - 50% televoting şi 50% Sala Stampa (sunt două săli rezervate ziariştilor, Sala Lucio Dalla şi Sala Roof); iar din seara 4 - vinerea se votează televoting (40%), juriul de specialitate (30%) şi juriul demoscopic (30%). Câştigătorul are dreptul să participe la finala Eurovision, care în acest an se va desfăşura la Viena.

Adriano Pepino, Fio Yanotti, Ileana Popovici, Peppe Vessicchio

Să revenim la festivalul din acest an de la SANREMO. Marţi 10 februarie, un început „alla grande!": după 24 de ani urcă pe scena festivalului din

nou împreună Romina Power şi Al Bano. Italienii îi iubesc, "Felicità" cântă toată sala, publicul în picioare aclamă *... bacio, bacio*… record de telespectatori în acest moment, 56%... un moment unic! Invitat de onoare: Tiziano Ferro. Au intrat în concurs cele 10 piese de la secţiunea Campioni. Seara de miercuri a continuat cu prezentarea celor 10 piese de la Campioni şi a primelor 4, din 8, de la cei tineri, pentru că la sfârşitul serii două din aceste piese să fie eliminate. Cea mai frumoasă seară a fost joi, seara Cover, când fiecare din artiştii campioni a interpretat în stil personal, un cântec clasic, italian! A fost un omagiu adus cântecului italian şi artiştilor dispăruţi, Pino Daniele, Mango, Lucio Dalla. Orchestraţiile şi reinterpretările extraordinare... însă telespectatorii şi jurnaliştii de la Sala Stampa, pentru prima oară în cadrul acestui festival au decernat Premiul Cover lui Nek pentru reluarea într-un mod absolut deosebit şi foarte inspirat a piesei *Se Telefonando*, lansată de Mina şi compusă de Ennio Morricone, text Maurizio Costanzo. Cu această ocazie Institutul de floricultură din Sanremo a realizat o nouă specie de garoafă, care a primit numele de Cover, buchetul tradiţional înmânat lui NEK (numit şi king cover) fiind realizat cu aceste flori.

cu Caterina Caselli

Joi au fost ascultate celelalte 4 piese ale tinerilor, din care rămân în concurs numai două... florile au fost pe podium, oferite participanţilor tot timpul festivalului. La Sala Stampa şi pe străzi puteai vedea buchete aranjate superb, în faţa magazinelor sau în vitrine! În fiecare seară o floare era regina buchetelor... pe rând au fost lalelele, gerbera, anemone, trandafirul şi garoafa... însoţite mereu de mimosa! Creaţii artistice deosebite. Să nu uităm că din Sanremo pleacă florile pentru concertul de anul nou de la Viena. Dar să revenim la seara de vineri când înafară de invitaţi au urcat pe scenă cei 4 tineri rămaşi în concurs şi s-au ascultat din nou cele 20 de piese ale Campionilor. S-a schimbat modalitatea de votare... juriul demoscopic şi juriul de specialitate şi televotingul. În acesta seară 4 din piesele propuse de campioni au ieşit din concurs... surpriza mare a fost eliminarea piesei *Voce* de C. Cremonini-Fio Zanotti, cu Lara Fabian... participarea ei a fost pusă sub tăcere, cu toate că a fost la mare înălţime, după părerea mea! Piesă excelentă, poate prea bine făcută... ea fiind singura artistă internaţională participantă la concurs, o participare de mare clasă şi în seara Cover, când a ridicat sala în picioare cântând *Malade* de Serge Lama; evident, a fost victima unor obscure acorduri între grupuri mediatice în competiţie! O nedreptate, dar sigur această piesă va face mare succes în viitor, ca atâtea altele, eliminate la acest festival. Seara s-a terminat însă cu un mare succes, binemeritat şi unanim acceptat: premiile luate de Giovanni Caccamo, cantautor din Ragusa (Sicilia), 24 de ani, un tânăr elegant, manierat, foarte plăcut şi cu multă şcoală muzicală în spate, pianist şi compozitor, descoperit şi susţinut de Sugar, casa producătoare de talente a Caterinei Caselli, prezenţă activă la fiecare festival: artiştii pregătiţi de ea sunt mereu speciali, cum au fost şi Rafaelle Gualazi sau Malika Ayane. Caterina Caselli, care iubeşte România şi a fost la festivalul de la Braşov, poate să fie un

exemplu pentru cei care fac această meserie. În fiecare an este o mare plăcere să o văd şi să stăm de vorbă… este foarte prietenoasă şi dispusă să ajute. Giovanni Caccamo cu piesa *Ritornero da te* a câştigat cu 3-0, obţinând premiul criticii, premiul Sala Stampa radio şi tv şi marele premiu la Noi Propuneri secţiunea tineri.

Cu Mauro Pagani

Un proiect special... în fiecare zi a festivalului, la biserica San Stefano a avut loc câte un eveniment artistic - tineri sosiţi din toate regiunile Italiei au format o orchestră rock şi un grup coral, îndrumaţi de preotul bisericii (fost dj!). Biserica arhiplină în fiecare zi – „rosario rock" şi „messa degli artisti", unde au participat şi mulţi artişti, invitaţi la festival, au fost momente absolut emoţionante, toată lumea s-a rugat cu multa pioşenie în ritm rock. Nek se afla şi el în public, fără a fi recunoscut, rugându-se... numai el ştie pentru ce, poate pentru victoria care urma să vină. Revenind la desfăşurarea festivalului, am ajuns la seara de sâmbătă, ziua de San Valentino, care a trăit şi a murit în Italia, şi poate nu întâmplător invitaţi la gala finală au fost Gianna Nannini, adorată de italieni şi nu numai de ei (din păcate în formă proasta şi suscitând multe critici... se mai întâmplă, nu...!?), Ed Sheeran, cantautor englez, The Avener, artist francez şi producător şi Giovani Allevi, compozitor, dirijor şi pianist, marea revelaţie a muzicii italiene (compune o muzică nouă, are mare succes discografic, a lansat aici ultimul său album, „Love").

Se ascultă din nou cele 16 piese rămase în concurs şi după multe discuţii se votează pentru marii învingători: locul 1 cei trei tenori, IL VOLO; NEK locul 2 şi MALICA AYANE locul 3; aşa s-a ajuns la clasarea pe locul 1 a gruplui Il Volo cu un total de 39,05%. Ei au cucerit Italia şi o vor reprezenta la Eurovision, cu clişeul "bel canto" pe care vrem să-l abandonăm... Filippo Neviani, cunoscut cu numele Nek, 35,38%, este învingătorul efectiv al festivalului, pentru că ne-a uimit pe toţi, piesa lui fiind cea mai difuzată de radiouri şi fredonată de acum de toată lumea, Malika (Mia Martini), 25,56% a cucerit şi premiul criticii - rafinată şi specială a pus de acord gustul publicului şi al criticii.... un enorm succes de telespectatori.

Această ediţie este în topul ultimilor 10 ani cu o medie de 10 milioane 837 mii de telespectatori şi 48,64% indice de audienţă „share"... toată lumea a fost încântată, fericită! În acest festival au fost multe mesaje care ne-au transmis dorinţa de a se cânta "AMORE NUOVO", o dragoste plină de speranţă care reuşeşte să emoţioneze inimile, într-o perioadă dificilă, de criză.

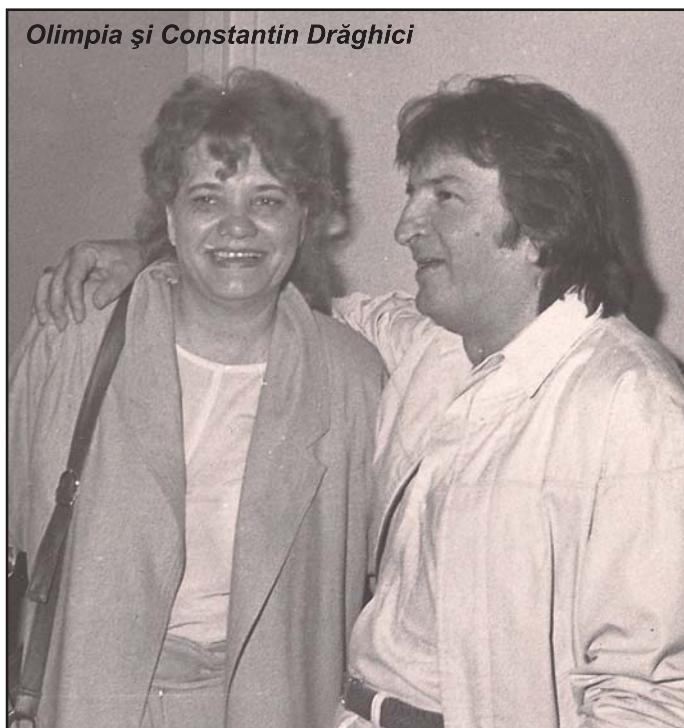
Cu Nek

Această manifestare se face porta-vocea unui mesaj de speranţă. Recomand iubitorilor de muzică să frecventeze acest mare festival... avem multe de învăţat! UN AMORE COSI GRANDE!

A (mai) căzut o frunză...

Alina TULBURE

La scurtă vreme după ce ne-am despărţit de Marcel Dragomir a plecat dintre noi, în pragul vârstei de 84 de ani, interpretul şi compozitorul Constantin Drăghici, prezent în memoria colectivă înainte de toate prin sensibila sa compoziţie "A căzut o frunză-n calea ta". A fost o mare vedetă a deceniilor 6 şi 7 ale secolului trecut, plecând în SUA la începutul anilor '70, din acest motiv fiind mai puţin cunoscut generaţiilor recente. A urmat liceul la Cluj-Napoca, unde a început cursurile la Conservator (terminate în 1962 la Bucureşti, fiindcă între timp legendarul Ion Dacian îl angajase la Operetă, în Capitală) şi a făcut parte din corul Operei. Se apropie tot mai mult de muzica uşoară, lansând piese de Enrico Fanciotti, N. Kirculescu, H. Mălineanu, Radu Şerban, A. Giroveanu, V. Veselovschi, Jolt Kerestely (prima compoziţie înregistrată a acestuia!), pentru ca în 1967 să debuteze în postura de compozitor, cu piesa "N-ar trebui", laureată la Mamaia. Obţine premii, întreprinde turnee peste hotare, colaborează cu teatrele "C. Tănase" şi "I. Vasilescu", înregistrează discuri în Germania. Pe pământ american a colaborat în spectacole cu Margareta Pâslaru şi Radu Goldiş. În vara lui 1990 a revenit în ţară pentru a susţine, alături de soţia sa Olimpia, un recital pe scena festivalului de la Mamaia, realizat în acel an de Titus Munteanu. Între 1992 şi 1995 a locuit în Germania, pentru ca apoi să revină definitiv în ţară. Între compoziţiile sale notăm "Tot pe drum", "Te rog să ierţi", "M-am regăsit" (versuri Al. Vlahuţă), "Prima zăpadă" (piesă cântată de Aurelian Andreescu la festivalul de la Sopot, Polonia). Interpreta Ioana Sandu a reactualizat, în orchestraţiile semnate de Francisc Reiter, câteva din compoziţiile sale pe un album din 2013: romanţa din 1969, "La jumătatea vieţii" (care dă şi titlul albumului), "De nebun ce eram" (duet cu I. Sandu pe discul amintit), "Mint", "Aş zbura spre infinit", "Toamnă perversă", "Doi prieteni". Constantin Drăghici ne-a părăsit discret, aproape uitat, deşi în ultimele două decenii revenise în ţară şi putea fi invitat la radio, la TV... Dar cine s-o facă? Chiar şi moartea sa a trecut aproape neobservată, pentru că pe cine mai interesează un muzician "dinozaur"? Ehei, dacă era vreun scandal, ceva, "prindea" şi el prima pagină!

Olimpia şi Constantin Drăghici

Raoul: „Stele de gheaţă”

Este o frumoasă poveste dedicată iubirii, cu piese la care muzica şi adesea versurile aparţin protagonistului, segmentul poetic fiind întregit de imaginile sensibile datorate lui Carmen Aldea Vlad. Avem şi câteva reuşite melodii aparţinând talentatului compozitor Marius Cristi Popa, iar orchestraţiile, inspirate, sunt semnate de Alexandru Malschi. Plăcut surprinzătoare sunt duetele dintre Raoul şi nume cunoscute, cum ar fi Veta Biriş, Steliana Sima, Viorica Macovei, dar şi cu tineri promiţători, Marian Buzilă şi Aner. Este al 12-lea album al artistului şi al doilea din ultimul an, după ”Am împărţit o lacrimă”. În booklet, Raoul (Rareş Borlea) ne împărtăşeşte câteva gânduri delicate: ”Mi-am colorat visele şi le-am îmbrăcat în emoţii... Îndrăznesc să-mi port dorinţele în tolba magilor şi să aştept vestea bună... În fiecare colţ de lume, sufletele deschid poarta speranţelor şi iubirea dă contur vieţii noastre, magic, unic!”. La al 12-lea album de autor, Raoul ni se înfăţişează ca un artist cu personalitate, matur, talentat şi echilibrat, într-un cuvânt, o certitudine.

Concerte

2 Cellos

Dorin MANEA

Sandra

2Cellos

Aproape 4000 de spectatori i-au ascultat la Sala Palatului pe violonceliştii de origine croată Luka Šuliæ (27 de ani) şi Stjepan Hauser (28 de ani), care au fost o vreme rivali, dar de trei ani şi-au unit forţele şi au desfiinţat barierele dintre diferitele genuri muzicale. După câteva melodii romantice, rock-ul a pus stăpânire pe sală (violonceliştii ne-au lămurit că „nu este un concert clasic).

„Viva La Vida“ (Coldplay), „Shape Of My Heart“ (Sting), „With or Without You“ (U2), „Voodoo People“ (The Prodigy), „Smells Like Teen Spirit“ (Nirvana), (I Can't Get No) Satisfaction“ (The Rolling Stones), „Human Nature“ (Michael Jackson) au fost doar câteva dintre melodiile legendare care au răsunat de sub arcuşurile muzicienilor. 2Cellos au cântat trei piese semnate de AC/DC cu toboşarul Dušan Kranjc - „Thunderstruck“, „You Shook Me All Night Long“ şi „Back in Black“ iar „Fields of Gold“, semnată de Sting, a fost ultima piesă a serii

Sandra

Una dintre emblemele muzicii disco, SANDRA, a revenit la Bucureşti de data

aceasta alături de grupul său de muzicieni, într-un concert de 70 de minute, în care artista a cântat publicului atât hit-uri cât şi piese mai puţin cunoscute, de pe ultimul său album - *Stay In Touch* - lansat în 2012. Sandra a interpretat piesele într-o nouă abordare şi într-o nouă formulă, cu prestigioşi instrumentişti selectaţi din întreaga lume, după cum au dovedit-o primele două piese - *Maria Magdalena* şi *Love Starts With a Smile*.

Sandra Ann Lauer (numele de scenă: SANDRA) a fost numită de foarte multe ori „regina muzicii disco-dance” a anilor 1980 şi 1990, având peste 30 milioane de albume vândute. Renumele i-a fost adus nu doar de succesul (mai ales) european de top pe care l-au cunoscut piesele compuse şi produse de fostul ei soţ, românul Michael Creţu (*I'll Never Be/ Maria Magdalena/ In the Heat of the Night/ Everlasting Love/ Secret Land/ Hiroshima/ Don't Be Aggressive*), ci şi de faptul că a fost vocea principala a trio-ului disco feminin ARABESQUE, apoi între 1990 şi 2001, tot ea a fost vocea proiectului ENIGMA, cu 10 hituri în Top.

Ambra Marie

„Noua revelaţie a rock-ului italian” a aniversat 10 ani de activitate pe scena de la Berăria H. La doar 9 ani lua lecţii de dans şi canto la Scala din Milano, iar la 15 ani încheia primul contract discografic cu Warner Music şi primea Premiul Industriei Muzicale din Peninsulă pentru „cel mai spectaculos debut”. A participat la Sezonul 2 al emisiunii „X Factor” (Rai Due), la realizarea discului “Nessuna Pietà” (în favoarea Serviciilor de Urgenţă), a fost VJ-ul emisiunii „Rock Deejay” la Deejay Tv, a creat şi prezentat un program radiofonic dedicat artiştilor debutanţi („Undici Piccoli Indiani”) şi în 2012 a lansat discul de autor “3anni2mesi7giorni”.

Ambra

Spectacolul pe care l-a propus AmbraMarie alături de colegii ei de trupă (Raffaele D'Abrusco – bass, Mattia degli Agosto – chitară, Michele Vanelli – percuţie) este o călătorie printre piesele de rezistenţă ale istoriei muzicii rock - reorchestrate – îmbinate cu piese originale, extrase din albumul propriu. După cele 3 concerte pe care artista le-a susţinut în România, anii trecuţi, spectatorii au aplaudat una dintre icoanele scenei live underground, care însă reuşeşte să capteze interesul publicului general.

Ştefan Hruşcă

Întors în România pentru tradiţionalele sale concerte de Crăciun, Ştefan Hruşcă a susţinut 31 de concerte în toată ţara. A oferit bucureştenilor din Sala Palatului cele mai frumoase colinde şi cântece de Crăciun: *Florile Dalbe*, *Trei păstori*, *Afară ninge liniştit*, *Linu-i lin*, *Sfântă-i sara de Crăciun*, *O ce veste minunată*, *Rugă pentru părinţi*, apoi poezia recitată de către invitatul special al evenimentului, Florin Piersic - *Repetabila povară*, scrisă de Adrian Păunescu. După fiecare colindă, Hruşcă a povestit despre tradiţiile româneşti şi despre urările de belşug, sănătate şi rodire. „Mulţam că mi-aţi primit colinda!” a spus Hruşcă la încheierea spectacolului.

Călin Goia şi Voltaj

"De la capăt"

Oana GEORGESCU

Pe 8 martie, după ce au primit 12 puncte din partea juriului (OVI, compozitorii Viorel Gavrilă, Mihai Pocorschi, managerul şi impresarul artistic Anca Lupeş, jurnalistul Bogdan Honciuc) şi 12 puncte de la public, Călin Goia şi colegii săi au câştigat finala Eurovision România. Piesa lor „*De la capăt*" a obţinut un total maxim de 24 de puncte la Selecţia Naţională Eurovision 2015, care s-a desfăşurat în Sala Polivalentă din Craiova. Astfel, la Viena, unde are loc concursul cântecului european (19-23 mai), România participă în prima semifinală a concursului, cea din 19 mai, alături de Grecia, Macedonia, Estonia, Olanda, Republica Moldova, Finlanda, Belgia, Armenia, Serbia, Danemarca, Belarus, Rusia, Albania, Georgia şi Ungaria.

Dincolo de succese, rămân însă gândurile, speranţele, bunul simţ, modestia, profesionalismul, implicarea şi dăruirea unor artişti care şi-au construit o carieră de excepţie în ani de muncă, dedicaţi aproape în exclusivitate muzicii şi spectacolului de calitate. *Voltaj,* în componenţa actuală, înseamnă: Călin Goia (voce), Oliver Sterian (tobe), Valeriu Ionescu (Bas), Gabi Constantin (chitară), Adrian Cristescu (clape). „*Oamenii au rezonat la mesajul nostru. Beneficiari ai campaniei noastre* De la capăt *sunt acei copii minunaţi, copiii sunt ziua de mâine*" - declara Călin Goia, imediat după anunţarea rezultatului. Mesajul campaniei *Voltaj* destinate copiilor aflaţi în dificultate din România a ajuns astfel la Viena, în Europa şi în lumea-ntreagă pentru că oamenii au ales cum şi-a dorit Călin, „*cu sufletul*", aşa cum declara înainte de finală: „*Sperăm că oamenii vor alege şi cu sufletul şi–şi vor da seama că noi venim cu ceva în plus, care poate să schimbe un pic imaginea noastră, a românilor şi să ajute cazuri triste ale unor copii din România*".

Iuliana Marciuc, Călin Goia

Cum a fost, cum v-aţi simţit la Craiova, cu ocazia finalei Eurovision România pe care aţi şi câştigat-o?

Noi am fost foarte fericiţi că finala în România s-a desfăşurat live, în faţa unui public numeros, entuziast şi foarte frumos, aşa cum a fost cel din Craiova. Am avut condiţii excelente pe scenă şi în spatele ei, show-ul a fost aşa cum ni l-am imaginat şi cum l-am pregătit. A fost ca o simulare, ca o repetiţie generală pentru Viena. Sigur, au fost şi telespectatorii şi internauţii pe care i-am simţit aproape.

A contat faptul că aţi evoluat live, în faţa publicului şi nu într-un platou de televiziune?

Enorm şi ne-a plăcut foarte mult! A fost pentru prima dată când Eurovision România s-a desfăşurat astfel, live, într-o sală mare, Polivalentă şi chiar vreau să felicit pe aceia care au făcut posibil acest lucru. Vreau să le mulţumesc tuturor membrilor echipei, pentru că nu a fost deloc uşor. Într-un platou de televiziune te simţi bine şi în siguranţă, nu e multă lume, îl cunoşti, ţi-e familiar, eşti ca acasă. E mult mai dificil să joci în… deplasare, într-un loc nou, chiar dacă noi am avut atu-ul turneelor pe care le facem în fiecare an. *Voltaj* cântă şi pe stadioane, şi în pieţele marilor oraşe, în aer liber, în comune şi pe plajă…

Aţi jucat în… deplasare, dar aţi jucat foarte bine!

Am avut înainte un program strict de pregătire şi de repetiţi, pe ore, foarte bine organizat şi pus la punct. Totul a fost la superlativ: o sală extraordinară, cu 4000 de locuri, o scenă excelentă, condiţii tehnice foarte bune pentru a ne putea desfăşura şi pune în valoare. Au fost practic 12 show-uri într-unul singur. Şi a mai fost şi amplasarea acelei *camere verzi* în mijlocul oamenilor... Era ceva extraordinar să te afli chiar lângă oameni, să interacţionezi cu publicul care făcea fotografii şi selfie, care scanda numele artistului preferat şi care făcea o atmosferă foarte frumoasă, de neuitat. Apoi ne-au fost aproape familiile, ceea ce a contat enorm.

Cum aţi ajuns până aici?

Ideea principală este că în toţi aceşti ani, marea majoritate a câştigurilor am investit-o în aparatură, instrumente, scenografie, regie, piese, costumaţii, doar din dorinţa de a fi tot mai buni. Nu ne-am luat mai întâi case şi maşini, nu ne-am rupt în figuri, cum se spune…şi ne-a preocupat doar modul în care ne prezentăm în faţa publicului, a fanilor, oriunde ne-am afla. Am muncit enorm pentru cele câteva minute pe scena finalei naţionale a Eurovision. Am avut o echipă întreagă cu care am pus la punct apariţia şi evoluţia pe scena de la Craiova. Am investit în scenografie, în tehnică – am adus leduri pentru a ne pune în evidenţă, am colaborat cu Daria Georgescu şi cu Rodica Puca pentru haine, am colantat tobele, le-am făcut albe şi am pus pe ele semnul "*De la capăt*", am vopsit cu spray alb stativele microfoanelor, adică am făcut şi am imaginat lucrurile aşa cum am crezut noi că trebuie să fie. Am avut şi sprijinul oamenilor cu care colaborăm de ani de zile la concertele mari de la Sala Palatului şi la Polivalentă, în turneele lungi pe care le facem în fiecare an. Mă mai uit la filmare, la poze şi chiar mi se pare ca am avut un setup foarte frumos de scenă.

Cum vă pregătiţi sau mai bine zis cum vă antrenaţi pentru a cuceri Viena, Europa, lumea?...

Imediat după anunţarea rezultatelor, am început munca. Prima săptămână a fost extrem de plină pentru că a trebuit să gândim tot ceea ce va însemna apariţia noastră la Viena. Am colaborat cu regizorul Cătălin Bugean, care s-a implicat mult şi face acum parte din echipă. Am lărgit ideea de la Craiova pentru Viena. Am primit între timp vestea bună că avem voie să facem pe scenă anumite lucruri legate de scenografie şi efecte speciale pe care noi le-am propus şi acum nu ne mai rămâne decât să repetăm mereu şi mereu până la Finală. Ne pregătim pas cu pas, zi de zi, clipă de clipă întreaga apariţie, de la prezenţă scenică, look, haine, sunet, show, tot ceea ce înseamnă evoluţia noastră. Noi de ani de zile facem şi avem nevoie şi de sprijinul Ambasadelor, al Diaspora, de un online puternic. Părerile, apropo de limba în care vom cânta, au fost împărţite, dar am ales: jumătate – jumătate! Feed-back-ul a coincis cu ce gândeam şi noi: introducerea în limba română, iar refrenul în engleză. Este vorba despre România şi despre ceea ce ni se întâmplă nouă, dar astfel vom universaliza mesajul piesei. Nu numai noi, românii, suntem în situaţia asta. Emigrarea se întâmplă şi în alte ţări, iar relaţia copil – părinte în acest context este pretutindeni. Trebuie să sensibilizăm publicul, care trebuie să înţeleagă mesajul, restul compensând prin voci, linie melodică, prezenţă scenică, scenografie, regie şi video. Străinii nu au cum să rămână insensibili. Eu am copiii lângă mine, dar ori de câte ori mă uit la videoclip, mă pun în postura lor şi mă emoţionez până la lacrimi. Sentimentul dorului

asta şi vă asigurăm că vom avea o prestaţie foarte bună pe scena de la Wiener Stadthalle. Suntem foarte optimişti şi cred că vom înlătura ideile preconcepute despre condiţia geopolitică a României şi despre lipsa ei de şanse. Sunt convins că va fi o piesă pe care toată lumea o va fredona şi cu momente pe care publicul le va reţine şi că vom ieşi din rândul celor 40 de ţări. E important să ai o identitate, o personalitate, să fii unic, să ai ceva de transmis şi cred că noi avem câte ceva din toate.

Cum aţi decis să interpretaţi piesa "*De la capăt*"? în limba română, în engleză? Jumătate – jumătate?...

Ne-am concentrat pe promovarea piesei şi dincolo de graniţe, astfel încât să fie cunoscută, iar mesajul înţeles aşa cum trebuie. Lumea trebuie să ştie despre ce e vorba în piesa reprezentanţilor României copilului pentru părinţi şi al părintelui pentru copii este acelaşi pretutindeni. Este universal. *Voltaj* merge în faţa europenilor pentru a le cânta despre românii care muncesc de dimineaţă până noaptea şi fac sacrificii enorme pentru a asigura un trai decent copiilor lor, lăsaţi în ţară cu bunicii sau rudele din cauză că nu au cum să îi ia cu ei. Vrem să îi convingem că piesa şi mesajul nostru merită votate.

Emoţii?

La Viena cuvântul de ordine este emoţia. Nu poate fi altfel. Nu mai suntem cap de afiş, intrăm în concurs, din altă poziţie, de egalitate, dar contează că suntem acolo şi că vom da tot ce avem mai bun. Zeci de milioane de telespectatori vor urmări show-ul live, ne pregătim şi pentru eventuale probleme tehnice, dar să sperăm că nu vom păţi aşa ceva.

Formaţiile noastre

<u>**Dorin MANEA**</u>

STEELBORN şi-a lansat noul single, „Vino cu mine“, iar formaţia STEELBORN îi are în componenţă pe Maria Grosu – voce, Răzvan Puşcaşu – clape, Alex Botezatu – chitară, Robert Munean – bass, Cătălin Gurău – tobe. Formaţia a lansat o nouă melodie şi primul videoclip, “Rătăcesc”, o versiune total diferită a unei piese de pe al doilea EP STEELBORN din 2010. Deşi marchează o schimbare de sound, trupa nu va abandona rock-ul alternativ.

Un single pop, cu accente romantice de la **BERE GRATIS**, într-o frumoasă colaborare cu Sore. Piesa “Noapte caldă” este compusă de către formaţie, iar videoclipul în regia lui Deian Cărmăzan îi aduce pe membrii Bere Gratis şi pe Sore într-un decor idilic, în Laguna Verde, din apropierea Bucureştiului.

În 1998, Marcel şi Marin se întâlneau pentru prima dată la sala de repetiţie: aveau 16 ani şi foarte curând s-au numit **ALTERNOSFERA**. Intre timp, Alternosfera a devenit una dintre cele mai iubite formaţii de muzică rock din România şi Republica Moldova. La concertul aniversar din Bucureşti s-au regăsit hituri din toată perioada de creaţie a trupei: *Wamintirile*, *Oraşul 511*, *Visători cu plumb în ochi*, *Singurătate*, *Nepoata lui Gagarin*, *Femeia nordică*, *Ploile nu vin*.

Trupa **FREESTAY** a luat naştere în urmă cu 2 ani odată cu lansarea single-ului “Ea a fost Dana”, continuarea poveştii pe care Florin Ristei o spunea în urma cu mulţi ani în piesa “Dana”, alături de trupa de puşti, “Amici”. Din 2012 şi până acum, trupa FreeStay a concertat în sute de locuri din România, a lansat single-ul “Criminal Mind”, cu care băieţii au participat în cadrul finalei Eurovision România, iar Florin, solistul trupei este marele câştigător al emisiunii concurs X Factor România 2013.

VUNK a lansat, în cadrul unui concert în aer liber, cel mai nou videoclip al formaţiei, “La nebunie”. Piesa este cel mai recent extras de single de pe albumul “Nu scapă nimeni (fără emoţii)”, lansat în 2012.

Băieţii de la **BOSQUITO** au lansat o nouă piesă, “Prieteni”. Muzică şi text: Radu Almăşan. Orchestraţie: Radu Almăşan, Mariano Castro. Clipul este regizat de Florin Botea, cu care au mai avut o colaborare pentru piesa “Când îngerii pleacă”, şi îi prezintă pe băieţi într-o călătorie care începe la poalele Sfinxului din Bucegi şi se sfârşeşte la mare, în Vama Veche.

DIESEL revine cu un nou videoclip inedit, pentru cel de-al doilea single al formaţiei, “Cer”. Consecvenţi în unicitate, după lansarea clipului precedent la metroul bucureştean, membrii trupei (Sorin Dănescu, Alex Lambrino, Alexandru Georgescu şi Doru Diaconu), împreună cu regizorul Florin Botea, au realizat de această dată un concept video rar, filmările cu membrii trupei realizându-se cu capul în jos. Esenţială a fost echipa de alpinişti prezentă pe întreg parcursul filmărilor, atentă la fiecare mişcare a protagoniştilor.

STEMA s-a înfiinţat în 2011 şi e fondată de Silviu Sanda (ex- Phoenix, Timpuri Noi, Sarmalele Reci). Clipul piesei *Outro* a rulat pe Music Channel, deşi e o piesă instrumentală. Ultimul clip lansat - *Bomba* - regizat de Spike. Stema lucrează şi la un concert simfonic ce va avea loc la Sala Palatului. Silviu pregăteşte să lanseze primul volum de poezii (în paralel cu muzica).

GRIMUS a fost desemnată câştigătoare la categoria *Best Indie Alternative Rock Song* pentru piesa *High* în cadrul *Independent Music Awards Vox Populi*. Premiile Independent Music Awards au luat naştere în Statele Unite ale Americii acum 13 ani, un program internaţional care se adresează artiştilor independenţi din întreaga lume, în urma votului publicului, Au votat peste 100.000 de oameni din întreaga lume. Dintre cinci piese ale unor trupe din Statele Unite, Canada, Anglia şi Australia a fost aleasă *High*, inclusă pe cel de-al treilea album al trupei, Emergence.

Grimus

BALAKO, noul proiect autohton dedicat genurilor jazz şi world-music, are la bază o echipă de instrumentişti profesionişti deja familiarizaţi cu scena, au lansat primul album din carieră, intitulat *Colours*. Cu rădăcini pe continente şi în culturi diferite, membrii Balako sunt: Valentin Andrei Zachar - Zach (saxofon), Marius Cristian Ciupitu - Ciupi (tobe), Antonio Segui Rolando - Tony (trombon), Omar Secada Dihigo (pian), Alexander Himely Benavides - Nino (congas), cărora li se alătură Sebastian Yoo (bas), Leonard Vasile (acordeon) şi Sebastian Burneci (trompetă). Au prezenţe la mari festivaluri dedicate muzicii jazz din lume (Nord Sea Jazz Festial şi Montreux Festival), dar şi o apariţie la Sziget Festival.

ANIVERSARE

Centenar Gică Petrescu

Octavian URSULESCU

Gică Petrescu a fost o adevărată legendă a muzicii uşoare româneşti, incluzând aici şi celebrele sale cântece de petrecere. Se împlinesc 100 de ani de la naşterea sa, chiar dacă pe seama vârstei reale au circulat atâtea glume şi versiuni, fireşti dacă ne gândim că el a debutat la numai 15 ani, deci a stat 76 de ani pe scenă! L-am prezentat de multe ori pe scenă sau pe micul ecran, de neuitat fiind emisiunea omagială pe care a realizat-o la TVR buna sa prietenă Ioana Bogdan (singura care ar putea scrie o carte despre el) atunci când a împlinit 85 de ani (de unde şi imaginea alăturată, cu prietenii apropiaţi H. Mălineanu şi A. Giroveanu alături), ne-am întâlnit adeseori, înainte de '89, la "seratele video" de la Stela Popescu... Am fost, probabil (cunoscut fiind faptul că nu-i plăcea să primească pe nimeni acasă), între foarte puţinii care au reuşit să filmeze o emisiune TV întreagă în apartamentul despre care se face atâta caz, cum că ar fi acumulat datorii imense după moartea lui, deşi nu locuieşte nimeni acolo (aberaţie tipică birocraţiei şi legilor noastre strâmbe), de parcă fantoma lui vine noapte de noapte, aprinde lumina, dă drumul la căldură şi face duş! E vorba de emisiunea realizată împreună cu Nicoleta Păun, "Portret în oglindă", difuzată la vremea respectivă (doar) pe pr. 2 al TVR (pesemne "nea Gică" nu merita mai mult, în viziunea isteţilor din Pangratti), care, dacă mai există, ar merita redifuzată în acest an aniversar, că tot nu face TVR nici un program special... Cum la noi, în speţă la posturile publice de radio şi TV, numele lui Gică Petrescu nu pare a mai spune ceva, m-am bucurat să văd cele 3 pagini rezervate lui într-o revistă de tiraj, "Taifasuri". Acolo, multe informaţii corecte, interesante, dar, dincolo de titlul bombastic ("Vocea din urechea lui Dumnezeu"!!), să nu facem acum din Nea Gică, cunoscut drept o persoană manierată, civilizată, un... dizident care, chipurile, îi înfrunta şi-i jignea pe Ceauşeşti, pentru că toată lumea ştie că n-a fost cazul. Astfel, citim, stupefiaţi, că i-ar fi spus Elenei Ceauşescu: "Pe lumea ailaltă strigoii de bun-simţ se ascund când văd muieri cu coc", iar lui Nicolae: "Eu sunt nea Gică, dumneavoastră sunteţi nea Nicu. Probabil că amândoi suntem nemuritori, dar pe mine nu mă va trata nimeni ca pe un "nea""! Crede cumva semnatarul că asemenea mistificări îi sporesc aura artistului? Nici vorbă, aşa cum sunt şi altele din acest articol: "La un moment dat vulgul afirma că Petrescu îşi aruncă seara cămăşile de mătase de la etaj, spre bucuria damelor de consumaţie şi a birjarilor" (dincolo

de faptul că însuşi semnatarul e nevoit să recunoască "o confuzie teribilă" cu Nae – şi nu "Nicolae"- Leonard, nimeni nu l-ar fi văzut vreodată pe Gică, de o "cumpătare" celebră, să arunce vreodată ceva!!), "Se spune că (anume CINE spune? - N. Red.), la un moment dat, feldmareşalul Von Paulus şi-ar fi scos din piept Crucea de fier şi i-ar fi lipit-o lui nea Gică, precum marca de scrisoare", "Bun prieten cu viaţa de noapte şi cu paharul (iată-l şi chefliu bucureştean pe marele muzician!-N. Red.), Yehudi Menuhin l-a bisat îndelung, aşa că menestrelul Gică i-a cântat de 3 ori celebra piesă "Costică, Costică"", nemaivorbind de lipsa de informaţie, pentru că Gică Petrescu nu avea cum să lanseze "pe scena festivalului de muzică uşoară de la Mamaia", inaugurat după cum se ştie în 1963, piese

cum ar fi “Căsuţa noastră”, “Of, of, of, măi şpriţule!”, “Dă-i cu şpriţul pân-la ziuă”, “Uite-aşa aş vrea să mor”, “Du-mă acasă, măi tramvai”, unele din ele “de pahar”. O tehnică binecunoscută a “zvoniştilor” din presă este utilizarea formulelor “episod neconfirmat de biografi” (care biografi? Şi dacă nu e confirmat, de ce să fie amintit?), “se spune că” sau, iată, “aici apare o altă legendă, neconfirmată, poate şi pentru faptul că nea Gică a ţinut enorm la discreţie”: “Se spune că (normal, nu?-N. Red.) Yves Montand, actor şi cântăreţ gigantic, i-ar fi propus să-l ajute pe român (de ce, de unde până unde?-N. Red.) s-o “şteargă” la Paris şi că Petrescu ar fi refuzat din pricina unei cucoane de care artistul s-ar fi îndrăgostit până peste urechi şi care, imediat după momentul cu pricina, ar fi fugit ea însăşi în Elveţia (nu ni se mai spune cine ar fi ajutat-o!-N. Red.)”. Citeşti şi te cruceşti! Gică Petrescu a fost un om cuminte, fără vicii, politicos, dedicat în întregime carierei şi, din momentul când s-a căsătorit, în 1950 (alt motiv pentru care episodul Yves Montand e o fabulaţie totală!), soţiei sale adorate, Cezarina Moldoveanu. Asemenea numeroase derapaje sunt nici vorbă să aibă loc. În acest ultim paragraf, alte insinuări, vizând UCMR-ADA, dar şi conspiraţii... politice: sub titlul “Banii artistului şi soarta unicei moştenitoare, mistere nedesluşite”, se scrie textual: “Sumele provenite din drepturi de autor (dar Gică NU a fost compozitor, doar Cezarina a semnat câteva texte) au intrat în bugetul organismului de gestiune colectivă în care fusese înscris cântăreţul. Deşi reprezentanţii Uniunii compozitorilor susţin că banii lui Nea Gică “stau şi se acumulează”, prietenii (cine sunt aceştia?-N. Red.) maestrului contestă ideea. Singura moştenitoare legală a lui Gică Petrescu este o nepoată a Cezarinei, care a semnat, în urmă cu ani buni, că nu are nici o pretenţie privind bunurile şi remuneraţiile adunate în urma creaţiei legendarului artist. Nimeni nu ştie însă dacă această moştenitoare mai trăieşte în România sau dacă a primit vreo “bonificaţie” specială şi a părăsit ţara...”. Aşadar, nici vorbă să se dea un telefon la Credidam, în primul rând, şi abia apoi la UCMR-ADA, în urma căruia se putea stabili uşor adevărul, în schimb suntem plonjaţi în “Misterele... Parisului” (că tot a cântat Gică acolo cu

Gică Petrescu, H.Mălineanu şi A. Giroveanu cu soţiile

total nelalocul lor într-un articol care ar trebui să pună într-o lumină corectă personalitatea şi cariera unui artist atât de respectat, “monstru sacru” cum ar zice Montand. Crede oare semnatarul că l-a făcut mai “mare” pe Gică brodând asemenea poveşti? Cum este şi cea din finalul articolului, după ce ni se anunţă un festival “Gică Petrescu”, idee a unui aventurier, care succes), aruncaţi în ceaţă ca în romanele poliţiste, cu nepoate dispărute, primind “bonificaţii” (de la cine, în ce scop?-N. Red.) speciale pentru a părăsi ţara!! Odihneşte-te în pace, Gică Petrescu, sperăm să nu ajungă acolo Sus asemenea articole, deşi bănuim că se mai râde şi în lumea de Dincolo...

Ultimii romantici?

Octavian URSULESCU

Mai putem oare vorbi de romantism în epoca actuală, una grăbită, frenetică, computerizată, în care tinerii mai mult stau cu ochii pe ecranul telefoanelor "inteligente" decât să citească o carte, să socializeze sau să se plimbe într-un parc sub clar de lună? Căci să se ţină de mână nici nu poate fi vorba, membrele superioare fiind ocupate cu sus-amintitele aparate de tâmpire precoce... Şi totuşi se mai face muzică romantică, sălile sunt pline la Julio Iglesias, Céline Dion, Lara Fabian, Richard Clayderman, deci ar mai exista speranţe că nu e încă totul pierdut. La noi şi-a propus să fie port-drapel al sentimentelor curate, al muzicii de suflet şi al poeziei cântate un artist care a "prins" şi vremurile când melodia curgea lin la urechea ascultătorului dedulcit la cântec românesc autentic, nicidecum la importuri agresive: este vorba de Alexandru Jula. Pornind de la titlul cărţii consacrate lui de colega noastră Oana Georgescu, care va da şi numele următorului său album, "Ultimul romantic", acesta şi-a alcătuit, sub acest generic, un colectiv cu care a început să colinde ţara, ducând mesajul unei muzici uşoare româneşti care nu trebuie să moară. Sământa a fost aruncată în vara anului trecut, la lansarea cărţii amintite (apărute la editura ProUniversitaria), când grădina de vară a Teatrului muzical "Nae Leonard" din Galaţi a fost luată cu asalt de peste 1.500 de spectatori entuziaşti, dornici să-şi omagieze concitadinul, într-un amplu spectacol, despre care am relatat la timpul cuvenit, în care acesta a avut alături colegi de vază. Ideea a fost reluată în februarie, anul acesta, de această dată în sala teatrului, exact cu distribuţia la care ne vom referi mai jos: Gabriel Dorobanţu, Stela Enache, Alexandra Canareica, tânărul Gabriel Lazăr şi, fireşte, Jula însuşi. Ei bine, poate părea greu de crezut, în această perioadă mai dificilă pentru organizatorii de concerte, dar biletele s-au epuizat în câteva ore şi a fost nevoie să se programeze încă o reprezentaţie! Probabil a fost seara în care Alexandru Jula s-a convins definitiv că un asemenea proiect nu trebuie abandonat, fiind evident faptul că există un numeros public care-şi doreşte romantism şi reîntâlnirea cu vedetele preferate, care are nostalgia şlagărelor de altădată, pe care nu le-a uitat. Dar Galaţii sunt, cum

se spune în fotbal, "teren propriu", aşa încât era nevoie de de "testarea" publicului din alte localităţi. Prima ocazie s-a ivit la începutul lunii martie, când Jula a fost invitat (mai bine mai târziu...) în oraşul său natal, Şimleu-Silvaniei, din jud. Sălaj, de către tânărul primar, aflat la al 3-lea mandat, Cătălin Septimiu Ţurcaş. Înainte de marele spectacol, "încălzirea" a fost făcută de mica, dar valoroasa trupă (Jula, Stela Enache, Alexandra Canareica), la "Cabana Brădet", la invitaţia ing. Cristian Bilţ, într-un show în care oaspeţii de onoare i-au avut alături pe micuţa Alice Ghile, Alexandra şi Alexandru Chira, casa de modă "Mela" şi formaţia Dinamic. Greu de descris bucuria participanţilor, fiindcă în Şimleu nu mai fuseseră artişti

de calibru de ani buni de zile... A doua zi – reprezentaţia de gală, la Casa orăşenească de cultură, câteva sute de spectatori trebuind să se întoarcă triste acasă, sala fiind ultra-aglomerată! Între cei care au venit special pentru acest eveniment s-au numărat primarul de Zlatna, Silviu Ponoran (mare iubitor de artă), interpretul Ionuţ Fulea şi deputatul Lucian Nicolae Bode. Şi chiar că a fost un eveniment, cu un Alexandru Jula mai emoţionat ca oricând, în ciuda unei cariere de şase decenii: în faţa celor care s-au mândrit în tot acest timp că este “şimleuan de-al lor”, el a primit, din partea primarului Septimiu Ţurcaş, avându-le alături pe consilierele Angela Lipo şi Marta Szabo, o superbă plachetă consfinţind acordarea titlului de “Cetăţean de onoare” al oraşului său natal! Cum el a declarat cu această ocazie că “suntem făcuţi din şi pentru iubire, pentru că iubirea n-are vârstă”, n-a ocolit cântece circumscrise acestei idei, cum ar fi “Soţia prietenului meu”, “Iubire târzie de toamnă”, “Trece vremea”, dar nota nostalgică n-a fost atotprezentă, piese de factură etno şi glume spuse cu haz condimentând un recital de excepţie. Stela Enache şi Alexandra Canareica au fost la rândul lor la mare înălţime, cu prestaţii spumoase ca şampania “Silvania”: în dimineaţa concertului, artiştii vizitaseră sediul acestei fabrici cândva de tradiţie, readuse pe linia de plutire de un entuziast tânăr om de afaceri din oraş. Dar startul oficial al turneului naţional “Ultimul romantic” a fost dat la Focşani şi Tecuci, primele borne ale “consultării” marelui public. Iar proiectul şi-a dovedit din plin viabilitatea, în faţa unor spectatori avizaţi, evident cunoscători şi “degustători” de muzică uşoară de calitate, dovadă că s-au epuizat toate CD-urile puse la vânzare (este singura ocazie prin care ele mai pot ajunge la melomani, cu puţinele magazine existente) şi zeci de exemplare din cartea “Alexandru Jula, ultimul romantic”. Ocolită de ceva vreme, Casa de cultură a sindicatelor din Focşani a regăsit cu această ocazie atmosfera specifică evenimentelor de calibru, spectatorii reluând în cor fiecare refren: “Eşti tu, doar tu”, “La viaţa mea”, “Lume, lume”, “Floare albă din Pireu” (Alexandru Jula), “Gara noastră mică”, “Te rog zâmbeşte, fată frumoasă!”, “Vreau s-alerg după nori”, “Tu eşti speranţa mea”, “Melancolie” (Gabriel Dorobanţu), “Cum e oare?”, “Grea e dragostea”, “Să nu uităm trandafirii”, “Balada pescăruşilor albaştri”, “Ani de liceu” (Stela Enache), “Romantică”, “De-ar fi să vii”, “Viaţa merge, iubind, înainte” (Alexandra Canareica), “Un băiat fermecător”, “Ascultă-ţi inima”, “Nu m-am gândit la despărţire” (Gabriel Lazăr). Un repertoriu înlănţuind şlagăr după şlagăr, într-un concert “curat”, numai muzică uşoară, fără alte inserturi (exceptând anecdotele savuroase ale lui Jula!). Acelaşi succes ieşit din comun şi pe scena sălii “Ion Petrovici” a Casei de cultură din Tecuci, în ciuda unui afişaj deficitar, deci a unei popularizări insuficiente.

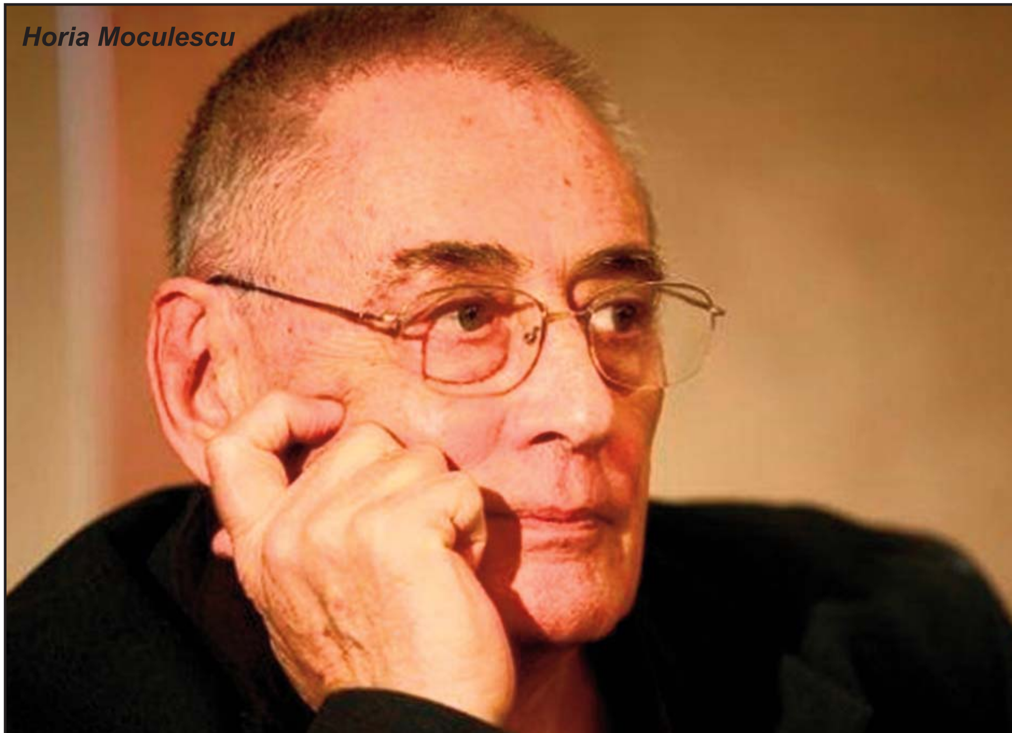

G. Dorobanţu, Al. Jula

Emoţie, tandreţe, amintiri, refrene de neuitat... Să sperăm că protagoniştii acestui proiect nu vor fi “ultimii romantici”!

Paiul din ochiul altuia

După ce că nu are nici o emisiune de muzică uşoară românească pe vreunul din numeroasele sale "canale" (ce rău sună în limba română!), desfiinţând după cum se ştie până şi remarcabila emisiune a lui Horia Moculescu, "Atenţie, se cântă!", TVR, ne surprinde pe zi ce trece. Într-o bună zi am descoperit în plină desfăşurare pe TVR1 (!) o emisiune intitulată "De drag de... Dragobete". Frumos, ne-am zis, cei din Dorobanţi s-au gândit să pună în valoare patrimoniul de aur al muzicii uşoare româneşti, cu atâtea melodii de dragoste remarcabile. Apoi însă priveam şi nu ne venea să credem că mai este posibil aşa ceva în anul 2015, cu anonimi reluând (şi nu o dată stâlcind) fragmente din piese celebre semnate Ion Vasilescu, Florin Bogardo, George Grigoriu, Ion Cristinoiu, Cornel Fugaru, Marcel Dragomir, Marius Ţeicu, Horia Moculescu, Alexandru Wilmanyi, Ovidiu Komornyik, în vestimentaţii vetuste, cu o regie inexistentă şi fără o minimă prezentare a melodiilor şi creatorilor respectivi, compozitori şi textieri. Într-un cuvânt, ceva sinistru, de pe altă lume parcă, făcându-ne să ne întrebăm, până am aflat ce şi cum, de ce nu se numără printre solişti tineri laureaţi ai celor mai puternice festivaluri din ţară: "George Grigoriu" (Brăila), "Dan Spătaru" (Medgidia), Amara? Cine sunt, ne spuneam, Iulia Mihai, Ovidiu Homorodean, Loredana Streche (!), Stana Stepanescu, Florin Boita (fără diacritice pe ecran), Letiţia Boroi, Maria Beatrice Bandoiu, Valentin Samfira, Ştefania Şirin Narenji, Andreea Haisan? Când a cântat Emilia Dorobanţu, care ştiam că, aşa cum am scris şi noi, cochetează cu muzica populară, uşoară şi clasică deopotrivă, am început a bănui, iar certitudinea a instaurat-o Tudor Furdui Iancu, fiul celebrului "crăişor" din Alba. După care, la final, a apărut prezentatoarea Iuliana Tudor şi ne-a lămurit cum că toţi aceştia sunt tineri interpreţi de muzică populară! Aşadar, TVR nu este capabilă să filmeze o emisiune "cinstită" de muzică uşoară, cu vedetele care au lansat respectivele şlagăre, dar îi chinuie pe aceşti tineri, în loc să-i lase să cânte ce ştiu ei mai bine, melodii de dragoste din folclor. Cui folosesc asemenea experimente? Pe când vedetele muzicii uşoare lălăind, horind şi doinind, ca să nu mai înţeleagă nimeni nimic? Una e să ai într-un program specific (gen "O dată în viaţă", proiect imaginat de regretatul Titus Munteanu) câteva asemenea încercări amuzante, alta să derutezi telespectatorii cu asemenea "struţo-cămile"! Şi, oroare, am înţeles că se face asta de ani de zile! În acest caz înţelegem de ce vedetele muzicii uşoare nu apar cu anii la postul public de televiziune, unde au scris istorie ei, nu aceşti anonimi... (**Dr. Bârnă**)

Horia Moculescu

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ
UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR
DIN ROMÂNIA

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Şef producţie: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:

Mihai Alexandru CANCIOVICI, Lavinia COMAN, Grigore CONSTANTINESCU, Oana GEORGESCU, Florian LUNGU, Carmen MANEA, Carmen Benedicta PAVEL, Carmen POPA, Mircea ŞTEFĂNESCU, Florin-Silviu URSULESCU

www.ucmr.org.ro

Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro
TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x